

வாழ்வதை இனிமலை விடு
சொருபன் மச்செய்ந்தி

பண்டைத் தமிழர்
வாழ்வியல் வரலாறு

சிறப்பு மலர்

இனிய தமிழ் நெஞ்சங்களே!
 2010ல் தமிழர் திருநாளில்,
 கை முதல் நாளில்,
 மணவிழா காலையில் நீங்கள்
 வளமாகவும், நலமாகவும்
 தமிழ் கூறும் நல்லுலை உஸ்களை
 வாழ்த்தவும், வாழுவதாயா:
 தலை சிறந்து, தலை நிபிர்ந்து வாழு
 நெஞ்சார வோழ்த்துகிறேன்!!

“இறைகற்பனை இலான்” இரச்சான்.
 மயிலாடுதையை, தமிழ்நாடு, தன்னிந்தயா.

திருமணம்

‘காதலர் இருவர் கருத்தூருமிற்கு ஆதாவ பட்டதே இன்பம்’

இருவேறு குடும்பங்களில் பிறந்த ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து சமுதாயத்தில் ஓர் குடும்பத்தை அமைக்கும் நிகழ்வே திருமணமாகும். அந்த வகையிலே, இது முற்றிலும் சமய சார்பற்ற ஓர் முழுமையான சமூக கலாச்சார நிகழ்வாகும். எனவே, இது ஓர் இனத்தின் கலாச்சாரத்தையும் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கும் அம்சமாக அமைய வேண்டும். ஆனால், தமிழர்களாகிய நாம் எமது வாழ்வில் இடம்பெறுகின்ற பல சடங்குகளை உண்மையிலேயே எமது பண்பாட்டின் அடிப்படையிலேதான் செய்கின்றோமா என்றால், ‘இல்லை’ என்கின்ற மனவேதனைக்குரிய விடை தான் கிடைக்கின்றது. இது ஏனெனில், எம்மில் பலர் சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்து விட்டார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். நாம் செய்யும் செயல்களை ஏன் செய்கின்றோம்? என்று தர்க்கரீதியாக ஆராய்ந்து காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு யாரும் செய்வதில்லை. எல்லோரும் செய்கிறார்கள் ஆகவே, நாமும் செய்வோம், பரம்பரை பரம்பரையாகப் பின்பற்றிய வழக்கம், இதைக் கைவிட்டால் தெய்வக் குற்றமாகி விடும் என்று அர்த்தமற்ற பல காரணங்களைக் கண்டுபிடித்துக் கூறிக்கொண்டு நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நாம் யார்? தமிழர் என்கின்ற பெருமைக்குரிய இனத்தைச் சேர்ந்த வர்கள். வெஸ்டிள்டிக்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட குமரிக்கண்டம் கடலுக்குள் மூஞ்கும்வரை உலகின் தலைசிறந்த நாகரிகத்தை உடைமையாகக் கொண்ட மாச்சிமிக்க இனம் எம் தமிழினம். ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் அதன் பொற்காலம் என்று அழைக்கப்படும் காலம் ஒன்று உண்டு. அந்த வகையிலே, தமிழரின் பொற்காலம் என்று அழைக்கப்படுவது சங்க காலமாகும். கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டத்திலே, தான் இரண்டாம் சங்கம் அமைந்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. கடலில் மூஞ்கிய நிலத்தில் மூஞ்காமல் எஞ்சியிருந்த பகுதி தான் ஈழமாகும். அதனடிப்படையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஆணி வேர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு ஈழத் தமிழர்களாகிய எமக்கு உரியதாகின்றது. தமது பண்பாட்டைக் கவனிக்கத் தவறும் எந்த இனமும் காலவெள்ளத்திற் காணாமல் போய்விடும். அந்திலை எம் தமிழினத்திற்கு ஏற்பாடுமற் தவிர்க்க வேண்டுமானால் நாம் செய்யும் எந்தச் செயலும் எம் பண்பாட்டிற்கு ஊறு விளைவிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், பண்பாடுதான் எம் அடையாளத்தின் ஆணிவேர்கள். நாமெல்லாம் ஒரு மரத்தின் கனிகள் போன்றவர்கள். அந்தக் கனிகள் சுவைபுடையவையாக விளங்க வேண்டுமெனில் ஆணிவேர்கள் காக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு

ஒவ்வொரு குடிமகனும் தான் செய்யும் செயல்கள் தன்னினத்திற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு செயற் பட்டால் நாம் எல்லோருமே தலைநிமிர்ந்து வாழலாம்.

**“ வரப்புயர் நீண்டாகும்
நீடியர் நெல்லூரையாகும்
நெல்லூரைக் குடியியாகும்
குடியியர்க் கோரூயர்வான்”**

தமிழினத்தின் தனித்தன்மையை இழந்து எது எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லையென என்னி, வேற்றுப் பண்பாட்டிலிருந்து களவுடப்பட்ட பல பண்டிகைகளையும் முறைமைகளையும் பின்பற்றுவோமேயானால், இனிவரும் காலத்தில் நாம் யார் என்பது எமக்கே தேடற்பொருளாகிப் போய்விடும். நாம் எம் பண்பாட்டை அறியாதிருப்பதும் அறிந்ததைப் பின்பற்றாதிருப்பதும் எம்மை மனித வாழ்வியற் சரித்திரத்தில் அநாதை களாக்கிவிடும். அத்தகைய வெறுமைக்குள் எம்மினம் தள்ளப்படுவதை நாம் ஆதரிக்க முடியுமா? இல்லவே இல்லை. அதனாற்றான் எங்கள் பண்பாட்டிற்கியைவாகத் தெளிந்தறிந்து எல்லாவற்றையும் செய்தல் இன்றி யமையாத ஒன்றாக அமைகிறது. அந்த வகையிலே, சமுதாயக் கட்டமைப்பின் அடிப்படை அம்சமாகத் திகழும் குடும்பம் எனகின்ற அமைப்பை உருவாக்கும் நிகழ்வான திருமணம் என்பது தமிழ்ப் பண்பாட்டின்படி நடைபெறுவதை உறுதிப்படுத்துவது மிகவும் முக்கியத் துவும் வாய்ந்ததாகும். சமூக நிகழ்வை சமயத்தோடு சேர்த்துக் குழப்பிக் கடைசியில் திருமணத்தை ஒரு சமய நிகழ்வாகவே மாற்றி விட்டது ஆரியத்தின் ஊடுருவல்.

எம்மினமும் பண்பாடும் அழிந்தபோகும் தறுவாயில் நிற்கும் இவ்வேளையில், தமிழ் முறைகளை ஆரியத்தினின்றும் தனிமைப்படுத்தி இனிவரும் காலத்திலாவது எம் பண்பாட்டை சரிவரப் பேணவேண்டும். ஆண்ட தமிழினம் எப்போதும் ஆனுமினமாக இருந்திருந்தால் இவ்வாறான பண்பாட்டுச் சீர்கேடுகள் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால், எம்மினமோ பல்வேறு இனத்தவர்களால் ஆஸ்பட்டுள்ளது. இதனால் எம்மவர்களில் சிலர் வேறு சமயத்தையும் தழுவிக் கொண்டார்கள். எமது நாட்டிலும் பல மதங்கள் தலை தாக்கின. ஆனால் காலப்போக்கில் மதங்கள் பண்பாட்டிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. அது எப்படி நிகழ்ந்தது? எவ்வாறு எமது பண்பாட்டை மீண்டும் நிலைநாட்ட முடியும் என்பது பற்றி அடுத்து வரும் கட்டுரைகளில் காணலாம்.

தமிழர் திருமணம்

காதலே திருமணத்தின் ஆஸிவேர்

பன்டைத்தமிழர் வாழ்வில் காதல் ஓர் அங்கமாகவே இருந்தது. பருவமடைந்து திருமண வயதடைந்த ஆணோ பெண்ணோ தனக்குத் தகுதியான துணையைத் தானே தேர்வு செய்து கொள்வதே நடப்பில் இருந்தது. அரசு குடும்பங்களில் கூட தனக்குத் தேவையான கணவனைப் பெண் தானே தேர்வு செய்கின்ற முறையே வழக்கில் இருந்தது. இதனை “சுயம்வரம்” என்று கூறுவர். ஆக பன்டைத்தமிழர் இல்வாழ்வில் காதலே நுழைவாயிலாக அமைந்தது.

காதல் கொண்ட ஆணும் பெண்ணும் இறுதியாக எவ்வித திருமணச் சடங்குமின்றி இல்வாழ்வைத் தொடங்குவதே தமிழர் மரபாக இருந்தது. அதாவது, திருமண நிகழ்ச்சி ஏதுமின்றிப் பெற்றோர்களின் சம்மதத்துடன் தங்கள் இல்வாழ்வைத் தொடங்கினர். பெற்றோர் சம்மதிக்காவிட்டாலும் காதலர்கள் தனித்துச் சென்று இல்வாழ்வை மேற்கொண்டனர்.

ஈங்க காலத்தில் தமிழர் பார்த்த பத்துப் பொருத்தங்கள்

காதல் கொண்டும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் திருமணம் செய்துவைக்கும் பெற்றோர்கள் பத்துப் பொருத்தங்கள் உண்டா என்று ஆராய்வார்கள். அந்தப் பத்துப் பொருத்தமும் இன்றைய சோதிடர்கள் சாதகம் பார்த்துக் கூறும் பத்துப் பொருத்தங்களால்ல. எம் தமிழர்கள் பார்த்த பத்துப் பொருத்தங்கள் வருமாறு:

பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டோடு,
உருவு, நிறுத்த காமவாயில்,
நிறையே, அருளே, உணர்வொடு, திருஞன
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே
(தொல்.பொருள்- மெய்ப்பாட்டியல் 6, குத்திரம் 25)

- (1. குலப்பிறப்பு 2. ஒழுக்கம் - பண்பாடு 3. ஆள்வினையுடைமை
4. வயது 5. வடிவம் -வனப்பு 6. காம ஒழுக்கத்திற்குரிய உள்ளக் கிளர்ச்சி 7.சால்பு 8. அருஞடைமை 9. உள்ளக் குறிப்பை அறிந்தொழுகும் நுண்ணறிவு 10. தெய்வப்பொலிவு என்ற பத்துப்

பொருத்தம்) பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல். அதற்குத்தக்க ஒழுக்கம் குடிமை எனப்படும்.

மணமக்களுக்கு இருக்கக் கூடாத பத்துக் குறைகள்

அடுத்து, மணமக்களுக்கு இருக்கக்கூடாத பத்துக் குணங்கள் என்று தொல்காப்பியர் கூறுபவை வருமாறு:

நிம்பிரி, கொடுமை, வியப்பொடு, புறமோழி:
வன்சொல், பொச்சாப்பு, மடிமையோடு குடிமை
இன்புறல், ஏழமை மறப்போடு, ஒப்புமை
என்றிவை இன்மை என்மனார் புலவர்

(தொல்.பொருள்- மெய்ப்பாட்டியல் 6 -குத்திரம் 26)

நிம்பிரி - அழுக்காறு.

கொடுமை - அறஞமீயப் பிறரைச் சூழம் சூழ்ச்சி.

வியப்பு - தம்மைப் பெரியராக நினைத்தல்

புறமோழி - புறங்கூறல்

வன்சொல் -கடும்சொல்

பொச்சாப்பு - சோர்வு

மடிமை - முயற்சியின்மை

குடிமை இன்புறல் - தன் குலத்தினாலும் தன்

குடிப்பிறப்பினாலும் தம்மை மதித்து இன்புறல்

ஏழமை மறப்போடு - பணிவுடைமையை மறத்தல்

ஒப்புமை - மற்றவர்களுடன் தம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல்
ஆகிய குணங்கள் அறவே ஒழிக்கப்பட வேண்டியவை என்கிறார்
தொல்காப்பியர்.

திருமண முறையை வகுந்துமைக்கான காரணம்

இவ்வாறு தனது துணையைத் தானே தேர்வு செய்து திருமணச் சடங்கு இன்றி இல்லவாழ்வு மேற்கொண்ட தமிழ்கள் சிலர் தவறு செய்யத் தொடங்கினர். காதல் மேற்கொண்டு பழகிய பின்னர் அக்காதல் வெளிப்படும் போது, சில ஆண்கள் "நான் இவளைக் காதவிக்கவில்லை" என்று பொய் கூற ஆரம்பித்தனர். சிலநாள் வாழ்ந்தபின் பெண்களைக் கைவிடும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டனர். இதைக் கண்ட பெரியவர்கள் இப்படிப்பட்ட மோசடிகள் நிகழாமல்

தடுக்கும் பொருட்டுப் பலர் அறியத் திருமணம் செய்யும் முறையை ஏற்படுத்தினர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஜயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல்காப்பியம் கற்பு 4)

என்ற தொல்காப்பிய வரிகள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. பலர் அறியத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் பொய் கூற இயலாது. பெண்கள் கைவிடப்பட மாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்திலே தமிழ்ப் பெரியோர் (ஜயர்) திருமண முறையை (கரணம்) ஏற்படுத்தினர். அவ்விதம் தமிழர் ஏற்படுத்திய திருமண முறையில் எவ்விதச் சடங்கும் கிடையாது. எரி வளர்த்தல், புரோகிதர் ஒதல், தாலி கட்டுதல் போன்றவை இல்லை.

சங்க காலத் திருமண முறை

மணம் நடைபெறும் வீட்டின் முன்னே தென்னாங்கீற்றினாலான பந்தல் போடப்படும். மணப்பந்தலைச் சுற்றிலும் பல்வேறு வகையான மலர் மாலைகள் தொங்கவிடப்படும். மணிமாலைகளும் ஆங்காங்கே தொங்கவிடுவார்கள். பருப்பைச் சேர்த்து சமைக்கப்பட்ட பொங்கலை விருந்தினர்கள் உண்ண அளிப்பர். புதுமணல் பரப்பப்பட்ட இடத்தில் விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருக்கும். அதுவே மணமேடை.

அதிகாலையில், இல்வாழ்வில் ஈடுபோட்டுள்ள பெண்கள் சிலர் ஆற்றுக் குச் சென்று, ஆற்றுந்தைக் குடங்களில் நிரப்பிக் கொண்டுவந்து மணப்பந்தலின் முன்னே வைப்பர். அக்குடத்திலுள்ள நீரை நான்கு பெண்கள் எடுத்து மணப்பெண்ணிற்கு அறிவுரை கூறியிப்படி நீராட்டு வர். அதன்பின், அவளுக்குப் புத்தாடை அணிவித்து மணங்பரப்பில் அமர்த்துவர். பின், அனைவரும் வாழ்த்துக்கூற மணமகனுடன் அவளை சேர்த்துவைப்பர்.

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிறைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞேமரி

மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

கணையிருள் அகண்ற கவின் பெறு காலைக்

கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேட்டில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
 வச்சிக் குடத்தார் புத்தகல் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறை முறை தரத்தரப்
 புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
 வாலிமை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 "கற்பினின் வழாஅ நற்பல ஏதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகென
 நீரொடு சொரிந்த சுரிதழ் அஸரி
 பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சும்மையர் ஞேரேரெனப் புகுந்து
 "பேரில் கிழுத்தி யாகென்" மாதர்
 ஒரில் கூட்டிய வுடன்புணர் கங்குற்
 கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
 தொடுங்கினள் கிடந்த வோர்புறந் தமீஇ
 முயங்கல் விருப்போடு முகம்புதை திறப்ப
 வஞ்சினள் உயிர்த்த காலை யாழின்
 நெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
 வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வினவலிற்
 செஞ்சுட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
 தொய்யென விறைஞ்சி யோனே மாவின்
 மடங்கொண் மதைஇய நோக்கின்
 ஒடுங்கீ தோதி மாஅ யோனே".

(அகநானாறு பாடல் - மருதம் - 86)

"எங்கள் திருமணநாளன்று உழுந்தம் பருப்புடன் கூட்டிச்
 சமைத்த, பக்குவமாகக் குழைந்த பொங்கலோடு, மலைபோல்
 குவிந்த பெருஞ் சோற்றினை உண்பவர்கள் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது.
 வரிசையாக கால்களை நட்டுக் குளிர்ந்த மணப் பந்தல் முழுதும்
 வெளியிலிருந்து கொண்டுவந்த வெண்மணல் பரப்பப் பட்டிருந்தது.
 மனையில் விளக்கு ஏற்றி மலர் மாலைகளை பந்தல் முழுதும்
 நெருக்கமாகத் தொங்க விட்டு மிகஅழகாக அலங்கரித்துள்ளார்கள்.

திருமண வீட்டில் மனைவிளக்குகளை ஏற்றி வைத்து ஒளிபெறச் செய்துள்ளார்கள்.

புகழினையுடைய திங்களுடன் கூடிய உரோகிணி நன்னாள் குற்றமற்றதும் வாழ்விற்கு நல்லது பயக்கும் அடர்ந்த இருள் நீங்கி, விழியல் தொடங்கும் வனப்பு மிகு நேரத்தில் திருமண விழா தொடங்குகிறது.

தலையில் நன்றீக் குடத்தினைத் தாங்கியும், கையில் அகன்ற பாத்திரத்தை ஏந்திக் கொண்டும், திருமணத்தை செய்து வைக்கும், கலகலப்புடன் கூடிய முதிய மங்கல வாழ்வரசியர் நீர்க் குடங்களை முன்னேயும் பின்னேயும் முறைமுறையாகத் தந்திட மனமகளை நன் நீராட்டினர்.

நல்ல மக்களைப் பெற்று அடி வயிற்றில் வரி வரியாகத் தழும்புகள் கொண்ட மணிவயிறு வாய்ந்த மங்கல மகளிர் நால்வர் தூய ஆடை களையும் அணிகளையும் அணிந்து கூடிந்திற மணமகளிடம் “உன்னை அடைந்த கணவனை விரும்பிக் கூடிக்”கற்பு நெறியின்றும் தவறாமல் நல்லறங்களைச் செய்து, கணவன் விரும்பத்தக்க மனை வியாக அவனை வாழ்நாள் முழுதும் நன்கு பேணிக் காத்து வாழும் எண்ணத்தைக் கைக் கொண்டு வாழ்வாயாக!”

என்று நீருடன் குளிர்ந்த இதழ்கள் உள்ள பூக்களையும் புதிய நெல்லையும் தூவி வாழ்த்தியதால் மணமளின் அடர்த்தியான கரிய கூந்தலில் அவை தோற்றுமளிக்க, திருமணம் இனிகே நிகழ்கிறது 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த நல்லாவூர் கிழாரால் பாடப்பட்ட இப்பாடல் பண்டைத் தமிழரின் திருமண முறையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இன்னும் ஆதாரம் வேண்டுவோர் கவிஞர் விற்றுந்று முதையினனார் எழுதிய பாடலைக் கீழே பார்க்கவும்

(அகநானுாறு மருதம் 136)

மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க் கணி வெண் சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி,
புள்ளுப் புனர்ந்து இனிய ஆக, தெள்ள ஒளி
அம் கண் இரு விசும்பு விளங்க, திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள் தீர் கூட்டத்து,
கடி நகர் புனைந்து, கடவுட் பேணி,
படு மன முழவொடு பருதப் பணை இமிழு,

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று,
 பூக்கனும் இமையார் நோக்குபு மறைய,
 மென் பூ வாகைப் புன் புங்க கவட்டிலை,
 பழங் கன்று கறித்த பயம்பு அமல் அறுகைத்
 தழங்குகுரல் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
 மண்ணு மணி அன்ன மாஇதழ்ப் பாவைத் .
 தண் நனு முகையொடு வெண் நால் சூட்டி,
 தரா உடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி,
 மழை பட்டன்ன மணல் மலி பந்தர்,
 இழை அணி சிறப்பின் பெயர் வியர்ப்பு ஆற்றி,
 தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்,
 “உவர் நீங்கு கற்பின் எம் உயிர் உடம்படுவி!
 முருங்காக் கலிங்கம் முழுவதும் வளைஇ,
 பெரும் புழக்குற்ற நின் பிறைநுதற் பொறி வியர்
 உறு வளி ஆற்றாச் சிறு வரை திற” என
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வங்வளின்,
 உறை கழி வாளின் உருவு பெயர்ந்து இமைப்ப,
 மறை திறன் அறியாள்ஆகி, ஓய்யென
 நாணினள் இறைஞ்சியோளே பேணி,
 பருஉப் பகை ஆம்பற் குருஉத் தொடை நீவி,
 சுரும்பு இமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த
 இரும் பல் கூந்தல் இருள் மறை ஒளத்தே.

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன்
 நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
 விற்றுறாற்று மூதேயினனார்

மேற்கண்ட திருமண முறையை நன்கு ஆராயும்போது, பண்டைத்
 தமிழர் திருமணத்தில் தாலி இல்லை, அருந்ததி பார்த்தல் இல்லை
 என்பது புலனாகிறது. மேலும், பெண்களைத் தானம் செய்வது
 போன்ற தன்மானத்திற்கு எந்தப் பங்கம் விளைக்கும் சடங்குகளும்
 இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

ஆரியர் புகுந்ததால் மாறிய மணமுறை:

பகுத்தறிவோடும் தன்மானத்தோடும் நடந்த தமிழர் திருமணமுறை ஆரியர் வருகைக்குப் பின் மாறிப்போயிற்று. ஆரியரின் ஆதிக்கம் ஏறிப்போயிற்று. அக்கிளி வளர்த்தலும், ஆரியம் ஒதலும், தாலி அணிவித்துத் தீவலம் வருதலும், அம்மி மிதித்து அருந்ததி காட்டலும் புகுத்தப்பட்டன.

தமிழ்நாட்டில் மண்மகனுக்குப் பூணால் அணிவிக்கும் முறையும் உள்ளது. திருமணம் செய்து கொள்ளவே சூத்திரனுக்கு அதாவது தமிழனுக்கு உயரிமையில்லை என்றது வேதங்கள். எனவே உயர்சாதிக்காரணான புரோகிதன் வந்து மந்திரஞ்சொல்லி, சூத்திரனுக்குப் பூணால் அணிவித்துத் தற்காலிகமாக அவனை உயர்சாதித் தகுதிக்கு உயர்த்தித் திருமணம் செய்து வைப்பதுதான் ஆரிய மணமுறையின் அர்த்தம்.

வைத்கீ முறைப்படி புரோகிதர் மந்திரமோதத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றவர் தனக்கு மனைவியாக மணமேடையில் வீற்றிருக்கும் பெண் ஒரு விபச்சாரி என்று ஒத்துக்கொள்கிறார் என்றுதான் பொருள். “சூத்திரன் என்றால் பிராமணனின் வைப்பாட்டி மகன்” என்று இந்துமத சாத்திரங்கள் கறுவதன் காரணம் இதுதான். திருமணம் நடத்தி வைக்கும் புரோகிதர் சமஸ்கிருதத்தில் சொல்லும் மந்திரத்தின் பொருளை அறிந்தாலிந்த அவலத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

“ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே
கந்தர்வோ விவித உத்தர:
தருதியோ அக்நிஷ்டே பதி:
துரியஸ்தே மநுஷ்யஜா”
“ஸோமோ (அ)தத் கந்தர்வாய
கந்தர்வோ (அ) தத் அக்நயே
ரயிஞ்ச புத்ராகும்ச அதாத்
அக்நிர் மஹ்ய மதோ இமாம்”

இதன் பொருள் :

“மணப்பெண்ணை சோமன் முதலில் கணவனாக அடைந்தான். பிறகு கந்தர்வன் அவனைக் கணவனாக அடைந்தான். இவளுடைய முன்றாவது கணவன் அக்நி. நான்காவது கணவன் மனிதசாதியில் பிறந்தவன். சோமன் உன்னைக் (மணப்பெண்ணை) கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். கந்தர்வன் அக்நிக்குக் கொடுத்தான். அக்நிதேவன் இவளுக்கு செல்வத்தையும் குழந்தையையும் கொடுத்துப் பிறகு எனக்குத் தந்தான்.” (ப.வ.பெரியார் செல்வம் - சீர்காழி)

கண்ணுக்குக் கண்ணாய் கட்டுக்காவலோடு களங்கமில்லாமல் வளர்த்து மனமேடையிலே அமர்ந்திருக்கும் நம் தமிழ்ப்பெண்ணைப் பார்த்து, உன்னை இதற்குமுன் பலர் மனைவியாக வைத்திருந்தனர். நான்காவதாக உன்னை இவன் மனக்கப்போகிறான் என்று கூறுவதை விட மானக்கேடு வேறு என்ன இருக்கமுடியும்? இப்படிப்பட்ட கேவலத்தை ஏற்கவா புரோகிதரை வைத்துத் திருமணத்தை நடத்த வேண்டும்? மானமுள்ளவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

திருமணத்தின்போது புரோகிதர் பருப்பில் ஊற்றுவேண்டிய நெய்யை நெருப்பில் ஊற்றி ஏரியோம்புகின்றாரே, அதன் பயந்தான் என்ன? அக்கினியை சாட்சியாக வைத்துத் திருமணம் செய்கிறோம் என்கிறார்கள். அப்படியானால் இந்த மனமகன் நானை மனைவி யைக் கைவிட்டு வேறு பெண்ணைத்திருமணம் செய்து கொண்டால் அக்கினி அவனை ஏரித்து விடுமா என்ன? பிறகு எதற்கு இந்த அக்கினி சாட்சியெல்லாம்? மகிழ்வோடு இருக்கவேண்டிய மனைவியா நேரத்தில் இதிலிருந்து எழும்பும் புகையால் மனமக்கள் கண்களைக் கசக்கிக் கண்ணீர் சிந்துவதுதான் மிச்சம். எதைச் செய்வதானாலும் அறிவுபூர்வமாக சிந்தித்து செய்தல் வேண்டும். ஆரியர் கலப்பால் புகுத்தப்பட்ட மூடச்சடங்குகளும் வழக்கங்களும் கைவிடப்பட வேண்டும்.

தாலி கட்டுதல்

இது தமிழர் முறை அல்ல. பண்டைத் தமிழர் வழக்கப்படி தாலி என்பது ஆண்மகன் அணியும் ஓர் அணிகலனே ஆகும். ஆண் குழந்தை பிறந்து ஜந்தாம் நாள் அவனுக்கு அணிவிக்கும் அணிகலனை ஜம்படைத்தாலி என அழைத்தார்கள்.

”பொன்னுடைத் தாலி என்மகன்“ என்ற அகநானாற்றின் 54ம் பாடலும்,

”தார் பூண்டு

தாலி களைந்தனறு மிலனே பால்விட்டு

அயினியும் இன்றயின் றனனே“

என்கின்ற புறநானாறு 77ம் பாடலும்,

தாலி ஆண்களானிந்த ஓர் அணிகலன் என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றன (பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியல் வரலாறு

- புலவர் வி. பொ. பழனிவேலனார் - திருத்துறைக்கிழார்)

அந்த ஆண்மகன் வளர்ந்து பெரியவனானதும், தன் வீரத்தை நிருபிப்பதற்காக வேட்டைக்குச் சென்று புலியை வேட்டையாடி அதன் பல்லைக் கொண்டு வந்து அதனை சங்கிலியில் பொருத்தி அணிந்துகொள்வான். அது புலிப்பற் தாலி என்று அழைக்கப்படும்.

புறநானாறு 161. குறிஞ்சி - தலைவி கூற்று

பொழுதும் எல்லின்று பெயலும் ஓவாது
கழுதுகண் பனிப்ப வீசும் அதன்றலைப்
புலிப்பல் தாலிப் புதல்வர்ப் புல்லி
அன்னா வென்னும் அன்னையு மன்னோ
என்மலைந் தனன்கொல் தானே தன்மலை
ஆரும் நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துறின் நன்னே.

-நக்கீரனார்

ஆக மொத்தத்தில், தாலி என்பது ஆண்களனிந்த ஒர் அணி கலனேயாகும். அதனைத் திருமணமான பெண்ணின் அடையாளச் சின்னமாக்கிப் பெண்ணடிமை வாதத்தைத் தமிழர் மீதும் வெந்திகர மாகத் தினித்தனர் ஆரியர். இன்று தாலி கட்டாவிட்டால் அது திருமணமே இல்லை என்றும், பெண்கள் மாங்கல்யம் அணியாவிட்டால் கணவனின் ஆயுஞுக்கு ஆயத்து வந்துவிடுமென்றும் இன்னோர் ன்ன முடநம்பிக்கைகளை வளர்த்து விட்டிருக்கின்றன எம் தமிழ்த் திரைப்படங்கள். ஒரு பெண்ணைப் பலாத்கரமாகத் தூக்கிச் சென்று தாலிகட்டிவிட்டால் அவள் வேறுவழியின்றித் தாலி கட்டிய அந்த ஆணோடு தன் மீதிக்காலத்தைக் கழிக்கவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை.அதாவது பெண்ணின் இல்லறவாழ்க்கையென்பது ஒரு தாலிச் சரட்டில் அல்லாடிக்கொண்டிருக்கிறது. என்ன கொடுமை. எத்தகைய அறிவீனம். இது முற்றிலும் சங்கத் தமிழ் மரபுக்குப் புறம்பானது.

தாலி கட்டாவிட்டால் பெண்ணுக்குத் திருமணமாகி விட்டது என்பதற்கு என்ன அடையாளம்? என்று கேட்பவர்களிடம் திருப்பிக் கேளுங்கள். திருமணமான ஆணுக்கு என்ன அடையாளம்? அதற்கு சிலர் கூறுகிறார்கள் ஆணின் காலில் மெட்டி அணியும் முறை ஒன்று இருந்தது என்று. அதற்கு வேறு காரணமும் கூறுவார்கள் "தலை நிமிர்ந்து நடக்கும் ஆணின் கண்களில் பெண்ணின் கழுத்திலுள்ள தாலி தெரியும்போது அவன் அப்பெண்ணிடமிருந்து விலகிச்

செல்வான் அவள் திருமணமானவள் என்பதை அறிந்து அதுபோல் தலை குனிந்து நடக்கும் பெண்ணின் கண்களில் ஆண் மகனின் காலில் அணிந்துள்ள மெட்டி தெரியும்போது அவள் அவனிடமிருந்து விலகிச் செல்வாள் அவன் திருமணமானவன் என்பதை அறிந்து”. இது எந்தக் காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முறை என்று கேள்வுகள். இது தமிழனின் பொகாலமான சங்க காலத்திற்கு முற்றிலும் புறம்பானது. பெண்கள் தலை குனிந்து நடக்கவேண்டும் என்ற பெண்ணடிமை வாதம் சங்ககாலத்தில் இருக்கவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது இந்த மெட்டி விடயம் எல்லாம் ஆரியத்தின் ஆதிக்கத்தால் ஏற்பட்ட ஊடுருவல் என்பது புலனாகின்றது.

தற்காலத்தை சேர்ந்த புத்திஜீவிகள் சொல்வார்கள் ”திருமணமான பெண்ணின் களுத்தில் தாலி இருந்தால் தான் அவளுக்கு ஏனைய ஆண்களிடமிருந்து பாதுகாப்பு. இல்லாவிட்டால், அவளுடன் மற்ற ஆண்கள் தப்பான முறையில் நடந்துகொள்வார்கள்”. அப்படியானால், திருமணமாகாத பெண்களுடன் யார் வேண்டுமானாலும் தப்பான முறையில் நடந்துகொள்ளலாமா என்ன? திருமணமான பெண்கள் தாலி அணிவதால் ஏனைய பெண்கள் ஆயத்தினை எதிகொள்ள வேண்டியல்லவா இருக்கிறது. எனவே தாலியே அணியாவிட்டால் எந்தப் பெண் திருமணமானவள் எவள் திருமணமாகாதவள் என்று அறிந்துகொள்ள முடியாமல் எல்லாப் பெண்களிடமுமே ஆண்கள் எச்சரிக்கையாக இருப்பார்கள்.

சிலர் கூறுகிறார்கள் ”திருமணமான பெண்ணுக்குத் தாலி அணியா விட்டால் அவள் திருமணமானவள் என்று தெரியாமல் வேறு ஆண்கள் அவள்மீது காதல் வயப்பட்டு வீண் மனவேதனைக்குள்ளா வார்கள். எனவே தாலி அணிவதால் இப்பிரச்சினையைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று. அப்படியானால் திருமணமான ஆண்களுக்கு என்ன அடையாளம்? அவர்களுக்கு அடையாளம் இல்லாததால், வேறு பெண்கள் திருமணமான ஆண்கள்மீது காதல் வயப்பட்டு மனமுடைய மாட்டார்களா? இதற்குப் பதில் கூறமுடியுமா? இல்லை. அடையாளம் போடுவதாக இருந்தால் இருவருக்கும் போடுங்கள். இல்லாவிட்டால் இருவருக்குமே போடாதீர்கள்.

தூரத்தும் பண்ணுதல் அல்லது கண்ணிகாதானம் செய்தல்:

அதாவது மணப்பெண்ணின் பெற்றோர் மணமகனுக்குத்தம் மகளைத் தானமாகக் கொடுத்தல் என்பது இதன்பொருள். தானம் என்றால் என்ன? ஒரு பொருளை இன்னொருவருக்கு இலவசமாக உரிமை மாற்றிக் கொடுத்தல். ஆகவே, தமது பெண்ணை மணமகனுக்குத் தானமாக வழங்குவதென்பது, அவளை ஒரு உணர்வற்ற சடப் பொருளாகக் கருதி உரிமைமாற்றிக் கொடுத்தல் என்றாகிறது. இவ்வாறு தானமாகக் கிடைத்த பொருளை ஒருவன் தான் விரும்பிய வாறு பயன்படுத்தலாம் அல்லது இன்னொருவருக்கும் உரிமை மாற்றிக் கொடுக்கலாம். அதனாலோ என்னவோ, தருமர் திரளைபதி யை சூதாட்டத்தில் பண்யமாக வைத்தார் (மகாபாரதம்). இராமன் சீதையின் கற்பைப் பரிசீலிக்க அக்கிளிப் பிரவேசம் செய்வித்தார் (இராமாயணம்). ஆக மொத்தத்தில் பெண்களின் தன்மானம் அல்லது சுமரியாதை அறுவே அறிக்கப்படுகிறது. பெண்களைப் போற்றி மதித்த சங்கத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு இது முற்றிலும் முரணானது. இதிலிருந்து ஒரு விடயம் தெளிவாகப் புரிகிறது மகாபாரதம், இராமாயணம் என்பன தமிழ்ப் பண்பாட்டை விளக்கும் தமிழர் இலக்கியங்கள் அல்ல. அவை ஆரியத்தைத் தமிழரிடம் தினிப்பதற்காகத் தமிழில் எழுதப்பட்ட ஆரியப் பண்பாட்டு நூல். தமிழர்களாகிய நாம் அவற்றைப் புறந்தள்ளிவிட்டுத் திருக்குறள், சங்க இலக்கியங்கள் முதலிய தூய தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று மீண்டும் நாகரிகமிக்க சங்கத் தமிழர் பண்பாட்டைப் பின் பற்றுவோமாக.

மஹித வாழ்வின் பயண்கள்

அறும் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன பற்றி ஓளவைப் பிராட்டியார் ஒரு வெண்பாவில் விளக்கியுள்ளமை அறிந்து இன்புறத் தக்கது.

சதல் அறும் தீவினைவிட்டு சுட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றும்
காதல் இருவர் கருத்து ஒருமித்து - ஆதரவு
பட்டதே இன்பம் பரணை நினைந்து இம்முன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.

-ஓளவையார், தனிப்பாடல் திரட்டு பா. 64

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் மனதிற்குப் பிடித்துக் காதலித்து இல்லங் வாழ்வில் இணைந்து கொள்வதே இன்பம்.

மனிதன் இன்பமாக வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதது பொருள். அதனை நேர்மை தவறாது, நல்வழியில் சம்பாதிக்க வேண்டும். அவ்வாறு சம்பாதித்த பொருளை அற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து அறம் செய்ய வேண்டும். இவற்றை அநுபவித்தலின் மூலம் அவற்றின் மீதுள்ள அவாவைத் துறத்தலே வீடு ஆகும்.

இல்லறமே ஸ்ரீந்தது

பண்டைத் தமிழர் துறவறத்தைக் காட்டிலும் இல்லறத்தையே பெரிதாக மதித்தனர். இல்லற வாழ்க்கை பிறர்நலம் பேணுவ தென்றும், துறவறமோ தன்னலமானதென்றும் செப்பினர். இல்லறத் தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் சுயநலமிகளாக இருக்கக் கூடாது. அதனால் தான் வள்ளுவர் கூறுகிறார்:

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற பொருட்டு

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை

எனவே இல்வாழ்வில் ஈடுபடுவோர் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி, திருவள்ளுவர் கூறியதுபோல் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தமிழையும் தமிழர் பண்பாட்டையும் காப்பாற்றுவார்களாக.

நன்றி

தமிழ்வளர்

தமிழ்த் திருமணம் (நிகழ்ச்சி நிரல்)

தமிழ்த்திருமணங்கள் இயல்பாக கீழ்க்காணுமாறு நடத்தப்படுகின்றன.

குடும்பத்தின் உறுப்பினர் ஒருவர் திருமணம் நடைபெற உள்ளதை அறிவித்தல்.

- நடத்துபவர் மணவிழா நடைபெற உள்ளதை அறிவித்து மொழி, இனம், குடும்பம் பற்றி கருத்துக்கூறி அறிமுக உரையை முடித்தல்.
- மணமக்களின் பெற்றோரை அறிமுகப்படுத்துதல்.
- மணமகளை அறிமுகப்படுத்துதல்.
- மணமகனை அறிமுகப்படுத்துதல்.
- அறிமுகப்படுத்தும்போது அறிமுகப்படுத்தப்படுபவர் சபையில் கூடியுள்ள அனைவரையும் வணங்குதல்.
- நடத்துபவர் மணமக்களை உறுதிமொழி எடுக்கச்செய்தல். உறுதிமொழிப்படிவம் முன்கூட்டியே மணமக்களிடம் வழங்கிப் படித்துவைக்கச்சொல்வது நலம். மணமக்கள் இருவரும் உறுதி எடுத்து மாலை அணிவித்தல்.

உறுதிமொழி

ஆகிய நான்

மணமகனாகிய மணமகளாகிய ----- ஜ- இன்று முதல் எனது வாழ்க்கைத் துணைவராக துணைவியாக ஏற்றுக் கொள் கிறேன். இனி வரும் காலங்களில் எங்கள் இருவருக்கும் வாழ்வில் எற்படும் இன்பதுன்பகளில் சமபங்கு உள்ளதென்றும் உறுதி கூறுகிறேன். மொழிக்கும், இனத்துக்கும், குடும்பத்துக்கும் புகழ் சேரும்படி உழைப்பேன் என்றும் உறுதி ஏற்கின்றேன்.”

- தேவையானால் ஒருவருக்கொருவர் அடையாள அணி - தங்கமாலை - மோதிரம் அணிவித்தல். (தாலி தவிர்த்தல், பொட்டு தவிர்த்தல்)
- நடத்துபவர் மணமக்களை வாழ்த்துதல். குறள் அல்லது தமிழ்ப் பா பாட வாழ்த்துதல்.
- உறவினர்- அல்லது உற்றார் நன்றி அறிவித்து மணவிழாவை முடித்துவைத்தல்.
- மணமக்கள் சபையிலுள்ளவர்களிடம் சென்று அளவளாவுதல்

முடிவுரை

தமிழர் திருமண முறை பற்றிய குறிப்புக்களை இதுவரை பார்த்தீர்கள். மேலும், சங்ககாலத்தில் தமிழர்களின் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றிய தகவல்களை அறியத்தாரும் பொருட்டு, திருத்துறைக் கிழார் அவர்கள் எழுதிய "பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல் வரலாறு" என்னும் நூலை இத்துடன் இணைத்துள்ளோம்.

இத்திருமணம் தமிழ்ப்புத்தாண்டு தினத்தில் நடைபெறுவதால், இத்தினத்தைப் பற்றி அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த திரு.சபேசன் அவர்கள் எழுதிய சில குறிப்புக்களையும் பின்னினைப்பாக நூலின் இறுதியில் சேர்த்துள்ளோம். படித்துப் பயன் பெறவும்.

நன்றி

மணமக்கள்

சொந்பன் - மச்செயந்தி

வாழ்க தமிழகம்!

வளர்க செந்தயிழ்!!

பண்ணடத் தயிழர் வாழ்வியல் வருலாறு

ஆக்கியோர்

புலவர். வி.பொ. பழனிவேலனார், க.க.தே.

(திருத்துறைக்கீழார்)

விலை. உருபா. கரு

பண்டைக்தமிழர் வாழ்வியல் வரலாறு

புலவர். வி. பொ. பழனிவேலனார், கீ.க.தே.

க. நூல்முகம்

இக்காலத்தே தமிழ் மக்களிடையே பரவியுள்ள பழக்க வழக்கங்கள், கடல் கொண்ட தென்னாடாம் குமரிக்கண்டத்தில் வாழ்ந்திருந்த தொல்பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியலுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவையாகவே உள்ளன. இவைகொண்டு பண்டைத் தமிழர் பண்பாடறிவது அரிதாகும். தமிழரின் பண்டைய பண்பாடு இன்று தலைமாறி விட்டது. ஏனெனில், தமிழர் வாழ்க்கையில் ஆரியப்பண்பாடு பெருமளவும், ஆங்கிலப் பண்பாடு ஒரளவும் பின்னிப் பிணைந்து விட்டன. ஆகவே, தமிழர் பண்பாட்டைத் தனிமைப்படுத்திக் காண்பது ஒவ்வாத ஒன்றாகிவிட்டது. எனவே, இன்று இந்தியத் தேசியத் தலைவர்கள் எனப்படும் தமிழர் குமரி முதல் பணிமலை வரை பரவியுள்ள நாகரிகம் 'பாரத நாகரிகம்' என்றும் நாம் யாவரும் இந்தியர் என்றும் ஒருமைப்பாடு உரைக்கின்றனர்.

இத்தகையோர் பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம், பண்பாடு உணராதவரே. அப்படியானால் இன்று தமிழரிடையே காணப்படும் பழக்கவழக்கங்கள் பெரும்பாலனவை தமிழர்க்குரியவையன்று என்பது உறுதி.

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலை முழுமையாக அறிவதற்கு கருவிகள் எவையும் இன்றில்லை. சிந்துவெளியில் உள்ள அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ, சங்குதாரோ ஆகிய இடங்களில் நடத்திய அகழ் வாய்வு, ஜூயாயிரம் ஆண்டுக்கட்கு முன்னர் சிந்து ஆற்றுச்சமவெளியில் வாழ்ந்திருந்த திரவிடர்களின் (தமிழர்களின்) நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்துவாதாயுள்ளதென ஆராய்ச்சியறிஞர் அறைகின்றனர். "சிந்து வெளி நாகரிகம்" என்னும் நூல் அதற்குச் சான்றாகும்.

பாண்டிய அரசர்கள், முதல், இடை, கடை என்ற முக்கழகங்கள் நிறுவி முத்தமிழ் ஆய்வுசெய்யத் தமிழ்ப்புலவர் பண்ணுாற்று வரை அமர்த்தினர். அப்புலவர் பெருமக்கள், ஆய்ந்து எழுதி வைத்துச் சென்ற கவிதைகள் (நூல்கள்) பல்லாயிரம். அவை, பல முதல் இடைக் கழக நூல்கள், சில கடைக்கழகத்தன. தமிழ்ப் பகைவராலும், பரவையாலும், கறையானாலும், கனலாலும், புனாலாலும் அழிக்கப்பட்டன. எஞ்சிய வற்றுள் முன்மையானது தொல்காப்பியம் ஒன்றே.

பின்னர் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் யாவும் கலப்புக்குள் ஊனாவையே. தூய தமிழ்ப்பண்பாட்டை அவற்றுள் காணவியலாது.

தொல்காப்பியர் ஆரியர் என்பது மொழிப் பேரறிஞர். ஞா. தேவநேயப்பாவனர் அவர்களின் ஆய்வுமுடிவு. ஏனென்றால், தொல்காப்பித்தில் ஊடே ஊடே ஆரியப்பண்பாடு இழையோடி உள்ளமையே காரணம். இடைச்செருக்கல்களும் (Interpollations) உள்ளன.

ஆகவே, தொல்காப்பியம், நன்னூல், திருக்குறள், அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, பட்டினப்பாலை, புறப்பொருள், வெண்பாமாலை, பரிபாடல், கலித்தொகை, தேவாரம் முதலான தமிழ்நூல்கள் கொண்டும், இன்றைய கலப்பு நாகரிகம் நுழையாத நாட்டுப்புற மக்கள் வாழ்க்கை முறை கண்டும், பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியல் நெரிகளை ஊகித்துணர்ந்தும் இந்த ஆய்வுரையை மக்களுக்குச் சொல்ல முற்பட்டோம். தமிழறிவு சான்றோர் ஆய்ந்து எமது ஆள்வினைக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளித்துப் பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியல் யாண்டும் பரவ ஆவன செய்ய வேண்டுகிறோம்.

காய்தல் உவத்த லகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்வு தறிவுடையார் கண்ணதே-

குறிப்பு: ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் புகுமுன் இந்தியாவுக்கு நாவலந்தீவு (Jambo - Island) என்ற பெயர் தான் வழங்கியது என உணர்க, ஓர்க.

2. அக்காலக் கல்வி முறை:

அக்காலக் கல்வி முறை. (இன்று போல்) இக்காலம் போன்று இல்லை. மாணாக்கர், ஆசிரியர் இல்லில் தங்கிக் கல்வி கற்றனர். படித்தல், எழுதுதல், கணிதம் ஆகிய மூன்றுமே முதன்மையானாவை. ஆசிரியர்க்குத் தேவையான உதவிகள் செய்தும், உறுபொருள் ஈந்தும் பயின்றனர்.

ஆசிரியர். ஆசு + இரியர் = ஆசிரியர். அதாவது மாணாக்கரின் மனத்திலுள்ள அறியாமையாகிய குற்றத்தைப் போக்குபவர் எனப் பொருளாகும். ஆசான் = ஆசு + ஆன். அதாவது மாணாக்கர்க்கு (கற்பதற்கு)ப் பற்றுக்கோடு போன்றவன்.

தகுதிகள்: அறிவு, திறன், நல்லொழுக்கம், பெருந்தன்மை சால்பு உடையோரே ஆசிரியராயிருந்தனர். கணக்காயர், ஆசான் என்றும் அழைக்கப்பெற்றனர்.

கலையில் தெளிவு, கட்டுரைவன்மை, நிலம், மலை, நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சி, உலகியலறிவு, உயர்பண்பு முதலான இயல்புகள் உடையவர்களை ஆசிரியர் பணிக்குத் தக்கவராக தெரிவு செய்தனர்; மதித்தனர்.

இத்தகைய ஆசிரியரைத் தேடிப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளைக் கல்வி பயில அவரிடம் ஒப்படைத்தனர்.

ஜைம், திரிபு, அறியாமை நீங்கக் கற்று முடிந்தபின் ஆசிரியர் பெற்றோரை அழைத்து அவர்களிடம் அப்பிளைகளை ஒப்படைத்துவிடுவர்.

மாணாக்கர்: மாண் + ஆக்கர் = மாணாக்கர். ஆசிரியர்பால் பயிலுங்கால் மாட்சிமையுள்ள சிறந்த பண்புகளைத் தம்மிடம் உண்டாக்கிக் கொள்பவர் எனப் பொருளாகும்.

தகுதிகள்: மாணாக்கரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போழ்து கள்ளுண்ணுகளிப்பவர், சோம்பேறி, மானமுள்ளவர், காமம் உடையவர், கள்வர், பிணியாளி, அறிவிலி, பிணக்கர், சினமுடையவர், துயில்வோர், மந்தமானவர், தொன்னுால் கற்க அஞ்சித்தடுமாறுபவர், தீயவர், வஞ்சகர் ஆசிய இயல்புகள் உடையவர்களை ஆசிரியர் அன்று ஏற்க மாட்டார்.

கற்பித்தல்: மாணாக்கர்கட்கு ஆசிரியர் பாடம் கற்பிக்கும் போழ்து காலம், இடம் முதலியவற்றை அறிந்து நன்கமர்ந்து பாடம் சொல்ல வேண்டிய பொருள் பற்றி ஆய்ந்து மனத்தில் இருத்தி, விரைவின்றியும், சிற்றங் கொள்ளாமலும், விருப்பத்துடன் முகம் மலர்ந்து, பாடங் கேட்கும் மாணாக்கர் ஏற்கும் வகையுணர்ந்து அம்மாணாக்கர் மனத்தில் பதியும்படி மாறுபாட்ல்லா மனநிலையோடு கற்பித்தனர்.

மாணாக்கர் பாடங்கேட்டல்: பாடம் கேட்கும் மாணாக்கர் நேரந் தவறாது சரியான நேரத்தில் ஆசிரியரிடம் சென்று ஆசிரியர்க்குப் பணிவிடை செய்வதில் வெறுப்படையாது, அவரது குணமறிந்து பழகி, குறிப்பறிந்து நடந்து, ஆசிரியர் அமர்ச்சொன்னபடி அமர்ந்து, கேள்வி கேட்டால் விடை சொல்லி, அடக்கமாக இருந்து, ஆசிரியர் சொல்வதைச் சொலி வாயிலாகக் கேட்டு, நெஞ்சகத்திருத்தி, ஆசிரியர் கொண்டு, ஆசிரியர் போ என்று சொன்னபின் போதல் முறையாக இருந்தது.

அன்றியும், ஆசிரியரிடம் கேட்ட பாடத்தை மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்து மறந்து போயிருந்தால் ஆசிரியரிடம்

சரியானவற்றைக் கேட்டறிதல், தன்னுடன் பயிலும் மாணாக்கத் தோழர்களுடன் கலந்து பழகி தனக்குத் தெரியாதவற்றைக் கேட்டறிதல், அவர்கள் கேட்கும் வினாக்கள்தீர்த்தல்; ஆகியவற்றைக் கடமையாகக் கொண்டு ஒழுகினால் மாணாக்கர்களின் அறியாமை முற்றாக நீங்கிவிடும் என்கிறது நன்னூல்.

கற்றவர்க்குப் பட்டம்: இன்று உள்ளது போல் படித்தற்குச் சான்று, பட்டம் வழங்குக் குறை அன்றில்லை. ஆனால், எந்த ஆசிரியரிடம் பாடம் கேட்டீர் என்று கேட்பதுண்டு. அது கொண்டு அவரது அறிவுத்திறன்/கணிக்கப்பெறும். பெயர் பெற்ற நல்லாசிரியர்களால் பாடங்கேட்டவர்க்கும் பெரு மதிப்புண்டு.

இக்காலத்தில் எந்தக்கல்லூரி, அன்றி பல்கலைக்கக் கழகத்தில்பயின்றீர் என்று கேட்பது போன்று அக்காலத்தில் கேட்பதில்லை. யாரிடம் யாடங்கேட்டீர் என வினாவுவது வழக்கமாயிருந்து.

நாள்ந்தா, தட்சீலம் பல்கலைக்கழகங்கள் பற்றிப் பேசப் படுகின்றது. அவை புத்தம் பிறந்த பிற்காலத்தில் பிறந்தவை.

தமிழகத்தில் எந்தப் பல்கலைக்கழகமும் இருந்ததாகப் பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பில்லை. முத்தமிழ்க் கழகங்கள் இருந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகள் காணக் கிடைத்துள்ளன.

முதற்காலப் பாடங்கேட்கும் முறை, செவி வழி கேட்டு, மனத்திலிருத்திக்கொள்வதாகவே இருந்தது. அதனாலன்றே மாணாக்கர்களைச் சேர்க்குங்கால் மற்றியில்லாத நினைவு வன்றைமிக்காரையே சேர்த்தனர்.

செவிவாயாக நெஞ்சுக் களனாகக்
கேட்டவை கேட்டு அவைவிடா துளத்தமைத்து

என்று நன்னூற்பா நவில்வது கான்க.

கிழக்கிந்திய வணிகக் குழுமத்தார் ஆட்சி இந்த நாட்டிற்கு வருமுன் வரை, பாடங்கேட்கும் முறையே தமிழகத்தில் பெருவழக்காயிருந்த தென்லாம்.

யாம் பயிலுங்கால் (1925 - 1931) தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்த யாவரும் தமிழ்ரிஞ்சிடம் பாடங்கேட்டவராகத் தாம் இருந்தனர். புலவர் அல்லது வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர்ஸ்லர்.

ஆயினும், பாட்டு சொல்வதில் இற்றைப்புலவர்களை விட வல்லவராயிருந்தனர்.

இன்றைய ஆசி பிரியர், மாணாக்கர் இக்காலத்தே ஆசிரியர், மாணாக்கர் நிலை குற்ற திலும் மாறுபட்டதாகும். பயிலுங்காலத்திலேயே மாணாக்கர் அரசியலில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றனர். ஆசிரியர் பலரும் அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்து செயல்படுகின்றனர்.

மாணாக்கர் பயிலும் போழ்தே அரசியலில் நேரடியாக ஈடுபடுவதால் படிப்பு அரைகுறையாக முடிகிறது. ஆசிரியர், மாணாக்கர் என்கிற அன்புப்பினைப்பு இன்றி புரட்சியும், உற்சியும் உடையராகின்றனர்.

ஆசிரியர்க்கு அடங்கி, அவர் வழிபற்றிப் பயிலும் நிலைமாறி ஆசிரியர் மாணாக்கர் அதுகாரம் செய்யும் நிலையே உருவாகிவருவது வருந்தற்குரித்து. அறிவு நிரம்பப் பெற்ற பின்னரே உரிமை கோரல் முறையாகும்.

ஆசிரியர் பணிக்கு இன்று தெரிவு செய்யப் பெறுபவர் அரசுப்பணி எதுவும் பெறவியலாத நிலையில் இருதிப் புகவிடமாக இப்பணிக்கு வருபவரே. பண்டுபோல் அறிவு, ஆனாலும், உயர்பண்பு உடையவர்காக்க தேர்ந்தெடுப்பதில்லை.

கல்வி கறையில் கற்பவர் நாட்சில
மெல்ல நினைக்கிற பின்பில - தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பவே நீரொழிய
பாலுண் குருகின் தெரிந்து,

என்னும் பாடல் பொருளுணர்ந்து அன்று மாணாக்கர் கல்வி கற்றனர். இன்றைய ஏந்துகள் அக்கால மாணாக்கருக்கு இல்லை. எனினும், கல்வியைக் கண்ணென்ப போற்றி பேணினர்.

அன்றைய ஆசிரியர்களும், இன்றைய ஆசிரியர்களைப் போன்று, எல்லாப் பாடங்களுக்கும். வினாவிடை நூல்கள் வாங்கிப் படியுங்கள் என்று மாணாக்கரிடம் கூறாமல், தாங்கள் கற்ற, கேட்ட கருத்துக்களையும், செய்திகளையும் மாணாக்கருக்கு அக்கறையுடனும், அறிவுத் தெளிவுண்டாகும் வகையிலும் பாடங்களைக் கற்பித்தனர். எமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களும் அவ்வாறே கற்பித்தனர் என்றல் மிகையன்று.

ஆனாக்களும், பெண்களும் அன்று சமவாய்ப்புகளுடன் கல்வி கற்றனர் என்பதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் நிரம்பவன.

அவ்வையார். காக்கைடாடினியார், பொன்முடியார், வெண்ணீக் குயத்தியார், பெருங்கோப்பெண்டு, ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, மாற்பித்தியார், மாரோக்கத்து நப்பசைலையார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் முதலான பெண்பாற்புலவர்கள் பண்டு இருந்தமை தக்க சான்றாகும்.

இன்று கல்வி கற்பது பினழக்க வழிதேட என்னும் நிலையில் இருக்கின்றமையின் கற்றுறிவுடையவர்க்கு அன்றிருந்த மதிப்பும் பெருமையும் மக்களிடையே இல்லாமல் போயிற்று.

பண்டைய மக்கள் கல்வியைக் கண்ணேனான்ப போற்றினர் என்பதற்கு,

'என்னும் எழுத்தும் கண்ணேனானத்தகும்' என்னும் வெற்றி வேற்கைப் பாடலும்,

'என்னேனான்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணேனான்ப வாழும் உயிர்க்கு' என்கிற

திருக்குறட்பாவும் சான்று பகர்கின்றன.

அல்லாமலும், பண்டு தமிழ் மக்கள் தம் பிள்ளைகளைக் கல்வி பயில ஆசிரியர்பால் உய்க்குங்கால், இந்தப் பிள்ளைக்கு கல்விக் கண்ணேனத் திறந்துவிடுங்கள் ஜயா, என்று சொல்வது வழக்கமாக இருந்தமை ஈண்டு குறிப்பிடற்பாற்று.

ஏ. காதல் வாழ்வு.

உலக வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத பகுதி, காதல்மனை யானும், காதலனும் மாறின்றித் தீதில் ஒரு கருமம் செய்து வாழும் வாழ்க்கையாகும், தமிழில் உள்ள அகப்பொருள் நூல்கள் இதனை, களவு, கற்பு எனக் கூறுகின்றன.

களவு:

இன்பழும் பொருளும் அறனும் என்றாக்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை மருங்கின் காமக் கூட்டம் கானுங்க காலை, மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள், துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே,

என்கிறது தொல்காப்பியம் (நூற்பா 1038)

'களவு' என்பது இன்பம், பொருள், அறன் என்று சொல்லிய வகையில் அன்புடன் கூடிய குறிஞ்சி, மூலஸை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஜந்து தினைகளோடு பொருந்திய காதல்

வாழ்க்கையை ஆராயுமிடத்து, வேதவழக்கினையுடைய ஆரியரிடத்து நிகழும் திருமண முறை எட்டனுள் இசைப்பாட்டு வகையுடன் இயைந்த நல்ல யாழினையுடைய, தம் மனைவியருடன் இனை பிரியா துறையும், கந்தருவரது மனைவியல்புடன் ஒரு வகையில் ஒப்புமையுடையதாகும் என்பது திரள் பொருளாகும்.

இளமை நலஞ்செறிந்த கட்டிளங்காளையொருவனும், கட்டிளம் பருவம் என்றிய எழில் மிக்க கண்ணியொருத்தியும் தனியிடத்தில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து காதல் வயப்பட்டு பிறரற்றியா வண்ணம் இணைவிழைச்சி மேற்கொண்டு ஒழுஙி வருவது 'களவு' எனப்பட்டது.

இக்கள வொழுக்கத்தை யறிந்த ஊரார், சிலர் மட்டில் பிறரற்றியாதபடி மறைவாக (கமுக்கமாக)த் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளும் பழிச்சொல் "அம்பல்" எனப்படும். அஃது பலராலும் அறியப்பட்டு பரவலாக பேசப்பட்ட போழ்து "அலர்" என்று கூறப்பட்டது.

இக்கள வொழுக்கம் செவிவித்தாய், நற்றாய் ஆகியோரால் அறியப்பட்டு, தந்தை, தம்முன் ஆகியோர்க்கு அறிவிக்கப்பெறும் அவர்கள் இசைந்து இருவரையும் வாழ்க்கைப்படுத்துவதும் உண்டு; மறுப்பதும் உண்டு.

அங்ஙனம் பெற்றோரும், உற்றோரும் அவர்களை வாழ்க்கை நெறிப்படுத்த ஒருப்படாவிடின் அக்காளையும் கண்ணியும் உடன் போக்கு மேற்கொள்வதும் உண்டு.

இல்லையேல், பனைமரத்திலுள்ள கருக்கு மட்டகளால் குதிரை போல் உருவமைத்து, அக்காதலன் எருக்கம்பூ மாலை என்ற மாலை அணிந்து, அவன் விரும்பிய காதலியின் படம் வரைந்த கொடியைப் பிடித்துக்கோண்டு, அதில் ஏறி ஊர்த்தெருக்கள் வழி வலம் வருவான். கண்டோர் இரக்கப்பட்டு இந்த நல்ல பிள்ளைக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதில் என்ன தடை? எனப்பேசிக் கொள்வதைப் பெண்ணின் பெற்றோர் அறிந்து, மணஞ் செய்து வைப்பதும் உண்டு.

அவ்வாறு மணமுடிக்க ஒப்பாது பிடிவாதமாய் இருந்தால், அந்த இளைஞன் இறுதியில் வரைபாய்தலை மேற்கொள்வானாம். அஃதாவது மலையில் ஏறிவிழுந்து உயிர்விட முயல்வானாம். ஆனால், வரைபாய்ந்ததாக இலக்கியச் சான்றில்லை.

மடல் ஊர்ந்தாலே மனம் முடித்துவிடுவராம். வரை

பாய்ந்தால் காதலியின் பெற்றோர்க்கு நீங்காப்
பழியுண்டாகும் என்ற அச்சம்போலும்.
'மலையிலிருந்து விழுந்து சாகப்போகிறேன்' என்று
சொன்னாலே அஞ்சி மனம் முடிப்பாராம்.

கற்பு:

களவு முறையில் நாளாடவில் பொய்ம்மையும் கள்ளமும்
இழுக்கும் நேர்ந்தமையின் தமிழ்ச்சான்றோர் சடங்குகளுடன்
கூடிய கற்பு முறையை வசூத்தனர். இதனைத் தொல்காப்பியம்

பொய்யும் வழைவும் தோன்றிய பின்னர்
ஜூர் யாத்தனர் கரணம் என்ப, என்று
(நூற்பா 1091)

கற்பு என்பது திருமணச் சடங்கோடு பொருந்த கொள்ளு
தற்குரிய முறையை தலைமகன், தலைமகளைக்
கொடுத்தற்குரிய முறையைடேயோர் கொடுக்க, வாழ்க்கைத்
துணையாக ஏற்றுக்கொள்வதாம். இதுபற்றித் தொல்காப்பியம்
கூறுவது:

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொள்ள்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே,
(நூற்ப 1088)

காதல் வாழ்வு நடத்தத் தகுதிவாய்ந்த தலைமகனையும்
தலைமகளையும் கொடுப்போரும், எடுப்போரும் மனம் ஒப்பித்
தெரிவு செய்து, பலரும் குழுமியிருக்கும் மன்றில் இருவரையும்
வாழ்க்கைத் துணைவர்களாக்குவது கற்பு முறையாகும்.

மணம், மன்றல், வரைவு, திருமணம் என்பன காதலர் இருவர்
கருத்தும் ஒருமித்தே நடைபெறும்.

ஆயினும் பண்டு மணமக்களைத் தேர்ந்தெடுக்குங்கால் இன்று
நடைமுறையில் உள்ள "திதி, யோகம், கரணம், லக்கினம்,
யோனி, ராசி, கிரகம், நட்சத்திரம், திசை, புத்தி" ஆகிய பத்து
வகைப் பொருத்தங்கள் பார்ப்பாரிலர்.

இன்று, பிறப்பியங் (சாதகம்) கொண்டு, ஐந்திறம் (பஞ்சாங்கம்)
பார்த்துப் பொருத்தம் காணும் முறை அன்றில்லை. மணமக்களை
ஒருவரையொருவர் நேரில் சந்திக்க வாய்ப்பளிக்காமல் (சாதகம்)
பிறப்பியம் பார்த்து மணக்களைத் தெரிவு செய்பவர் பலராக உள்ளர்.
இம் முறை பண்டைய தமிழ்மரபுக்கு மாறானதாகும்.
தொல்காப்பிய நூற்பா 1219 நுவலும் பத்துப் பொருத்தங்கள்

பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டொடு
அ!

குறுபு திலுத்து காம வாயில்,
திறையே, அருளோ, உணர்வொடு, திருவென
முறையுநக கிளந்த ஒப்பினது வகையே, என அறிக.

நான், கோள், ஓரை, நல்லநாள், கெட்டநாள் பார்க்கும்
பழக்கம், பண்டைத் தமிழகத்தில் இல்லை. இடைக்காலத்தில்
புகுத்தப்பட்டவையே.

"நடசத்திரம், ராசி, கிரகம், யோகம், ஓனி, திதி, ராசி, எம்,
குளிசம், சோசியம், சோநிடம், மாந்த்ரீகம், பில்லிதூன்யம்"
என்பன தமிழ்ச் சொற்களான்று.

பக்கல், கிழமை, திங்கள், ஆண்டு ஆகிய கணக்கிடப்
பிற்றை ரூான்று தமிழ்ஜூயர் ஆக்கிக் கொண்டவையே.

இக்காலத்தில் திருமணத்தின் போழ்து அரசாணைக்கால்
நடுதல், சாலுங்கரகம் வைத்தல், தீவளர்த்து அவிசொரிதல்,
அம்மி யிதித்தல், அருந்ததிபார்த்தல், தீவலம்வருதல், தாலி
கட்டுதல் முதலியன பண்டைத்தமிழர் அறியாதவை.

ஆனால் பிற்கால இலக்கியங்களில் அவை புகுத்தப்பட்டு
விட்டன. இதுகொண்டு தமிழர் சிலர் மதிமயங்கி அவை தமிழர்
திருமண முறைகள் தாம் என்று பேசியும், எழுதியும்
வருகின்றனர்.

'தாலி' என்பது பண்டு ஆண்குழந்தைக்குப் பிறந்த ஐந்தாம்
நாள் அணிந்த ஓர் அணிகலன் ஆகும். அதனை ஐம்படைத்தாவி
என்றும் கூறுவர்.

பொன்னுடைத்தாவி என்மகன், என அகநானுரூபு ஐம்பத்து
நாண்காம் பாடலும்,

தார்பூண்டு,
தாவி களைந்தன்று மிலனே பால்விட்டு
அயினியும் இன்றயின் றனனே,

என்று புறநானுரூபு எழுபத்தேழாம் பாடலும் புகல்வன காண்க.

ஆகவே, அன்று, ஆணுக்குப் பெண் அடிமை என்பதற்கு
அறிகுறியாகத் தாவி அணியப் பெறவில்லை என்பது ஒருதலை.

குறிப்பு: தமிழ்ப்பேரறிஞர் பண்டாரகர் (டாக்டர்)
மா. அரசமாணிக்கனார் எழுதியள் "தமிழர்க்குத் தாவி உண்டா?"
என்னும் நூல்கண்டு தெளிவு பெறுக.

ச. இல்லற வாழ்வு:

அறங்களுள் சிறந்தது இல்லறமே.
இல்லறமல்லாது நல்லறமன்று,

என்றார் அவ்வையார்.

அறன் எனப்பட்டதெ இல்வாழ்க்கை,
என்றார் திருவள்ளுவர்.

காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ்சான்ற மக்களொடு துவன்றி. என்றார்
தொல்காப்பியர்.

எனவே, பண்டைக்காலத்தில் இல்லற வாழ்வே இனிய
வாழ்வாகக் கருதப்பட்டதறியலாம். அதை பல் வகையாலும் இன்பம்
பயப்பதா யிருந்ததெனலாம். ஆயின், இன்று
துன்பம் பயப்பதாயுளது பலர்க்கு.

கணவன் கருத்தறிந்து நடக்கும் காதலியும், மனைவியின்
மனமறிந்து நடக்கும் மனாளனும் அமைந்து பலர்க்கும்
உதவியாயும் உறுதுணையாயும் இருந்தனர்.

காதலியர் கருத்தொருமித்து அங்கு வயப்பட்டதே இன்ப
வாழ்வாயிருந்தது.

காதல் மனையானும், காதலனும் மாறினித்தீதில் ஒரு
கருமே செய்து வாழ்ந்தனர்.

மக்களும் அறிவு நிறம்பியவர்களாய், பெற்றோர்
அறிவுரைப்படி நடந்து, அன்புடனும், பண்புடனும் வதிந்தனர்.

வரவுக்குத் தக்க செலவு செய்யும் கொண்டானும்,
கொண்டானும், தாய், தந்தையர் குறிப்பறிந்து ஒழுகும்
மக்களும் இருக்கும் குடும்பத்தில் இல்லறம், இன்பம்
பயப்பதாயிராமல் வேறு யாதோ இருக்கும்?

எனவே தான்,

அன்பும், அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
பண்பும், பயனும் அது,
என்று வள்ளுவர் வரையறுத்துளார்; பிற புலமையோரும்
பாராட்டியுளர்.

ஆனால், இன்றைய நிலையோ முற்றும் முரண். இன்று பலர்
என இந்த இல்லற வாழ்வை மேற்கொண்டோம்? என்று இரங்கும்
நிலையிலுளர். இதற்கு, குடும்பக் குழப்பமும், கனவன் மனை
வையிரிடையே ஒருமைப்பாடின்மையும் கரணியங்களாம்.

ஒருவன் ஒருத்தியையும், ஒருத்தி ஒருவனையும் மணப்பது தான் பண்டைத்தமிழர் மரபாயிருந்தது.

ஒரு பெண், பல ஆண்களை மணம்புரிந்து கொள்வதும், ஓர் ஆண் பல பெண்களை மணம்புரிந்து கொள்வதும் தமிழர் மணமுறையன்று. ஆனால், இன்று திபேத் நாட்டில் அம்முறை உள்ளது.

கணவன் இறந்து விட்டால் மனைவி மறுமணம் செய்து கொள்வதும், மனைவி இறந்துபடின் கணவன் மறுமணம் புரிவதும் தமிழர் பண்பாடன்று.

இதனைத் தொல்காப்பிய நூற்பக்கள் கொண்டு தெளியலாம்.

கணவன் இயற்கையெய்தி விட்டால் மனைவி நோன்பு நோற்றுக்கொண்டிருந்து இறுதியில் இயற்கையெய்தியதையும், மனையாள் இயற்கை எய்திய பின் கணவன் வேறுபெண்ணை மணங்குசெய்து கொள்ளாமல் நோன்பு நோற்றிருந்து இயற்கை யெய்தியதையும் முறையே தாபத நிலை, தபுதார நிலை என்றுமரக்கின்றன தொல்காப்பியப்பாக்கள்;

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்,

காதலி யிழந்த, தபுதார நிலையும். (நூ. 1025)
என்பன காண்க.

இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு: தமிழறிஞர் திரு.வி.க. ஆரும் மனைவியிறந்த பின் மறுமணங்குசெய்து கொள்ளுமாறு நண்பர் பலரும் வற்புறுத்தியும் ஏற்காது இருந்து இயற்கை யெய்தினார்.

அயலார் கலப்பால் உண்டான பல மாற்றங்களால், பலதார மணம், மகளிர் மறுமணம் ஆகியனவும் உண்டாயின.

இப்பொழுது அரசு, ஒரு மனைவி உயிருடன் இருந்தால் அவளதுஒப்புதல் இன்றி கணவன் மறுமணம் செய்து கொள்வதைத் தடைசெய்து சட்டம் இயற்றியுள்ளது. ஆனால் இஃது "இந்து மதம்" சார்ந்தவர்க்கடக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாயுள்ளது. ஏனைய மதத்தினர் அவர்களது மதச்சட்டப்படி நடந்து கொள்ளலாம்.

இளங்கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினால் தமிழக அரசு உதவி செய்கிறது; குலம் மாறி மணம் செய்து கொள்பவர்களுக்கும் அரசு பாராட்டி, பரிசளிக்க முன் வந்துள்ளது.

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல் கால வகையினானே, என்பது

இன்றைய கோட்பாடாகவுள்ளது.

ரு. துறவுறவாழ்வு:

மனத்திற்கொத்த மனையானுடனும், பெற்றோர் மனமறிந்து நடக்கும் மக்களுடனும், பிறர்க்கு உதவுதலே பிறந்ததன் பயன் எனக்கருதும் உற்றார் உறவினருடனும் கடி வாழ்ந்து, இல்லற இன்பங்களை முற்றாகத் துய்த்து, முத்தமை அறிகுறிகள் தோன்ற இல்லற வாழ்வை நீத்து, மக்கள்பால் இல்லறப் பொறுப்புகளை விட்டு, கணவனும், மனைவியும் துறவுற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, நாட்டுக்கும், மொழிக்கும் நற்றொண்டாற்றினர். இதனைப்பெரும்பேறாகக் கருதி இறுதிகாரும் பணிபுரிந்தனர். இல்லற வாழ்வின் பயன் இதுவே என்று எண்ணி இறுமாந்து செயல்பட்டனர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

காமஞ்சான்ற கடைக்கோள் காலை
ஏமஞ்சென்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும், கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே, என்று
கூறியுள்ளார். (நூற்பா. 1138)

ஆனால், இன்றைய துறவு வாழ்க்கையோ முற்றும் முரண் பட்டதாகும்.

உடற்கட்டுக் குலையாத இளங்கானையரும், கண்ணியரும் மணம்புரிந்து கொள்ளாமல் மத்தின் பெயரால் துறவுற புகுகின்றனர்.

சிலர் நாள்டைவில் இளமைத்துடிப்பையும், பாலுணர்வையும் கட்டுப்படுத்தி நடத்தவியலாமல் ஒழுக்கம் தவறி விடுகின்றனர்.

நோன்பு நோற்றுப் பாலுணர்வை அடக்காமல், ஊட்ட உணவுகளை உட்கொண்டு உடலையும், உணர்வையும் ஓம்புகின்றனர். அதன் பயனாகச் சிலசமயம் உணர்ச்சிவையப் பட்டுப் பாலுணர்ச்சிக்கு அடிமையாகின்றனர்.

வலியின் நிலையையால் வல்லுருவும் பெற்றம்
புவியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று,
என்னும் குற்பா இதற்குச் சான்றளிக்கிறது.

துறவி என்றால் இல்லற இன்பம் நுகர்ந்து, அதில் உள்ள அவாவைத் துறந்தவர் அல்லது விட்டவர் எனப் பொருள்.

இன்றைய துறவுற செம்மையானதும், சீர்மையானதும் ஆகாது. முற்றாகக் கொண்டு செலுத்த ஒல்லாதது.

இல்லறம், பிறர்நலம் பேணுவது; துறவறம் தன்னலம் பேணுவது.

மாணியாக வாழ்பவர்க்கு பொதுத் தொண்டாற்றப்போதிய வாய்ப்புண்டெனினும், இன்றஃது தன்னலங் குறிப்பதாகவே உள்ளது.

இன்றைய இல்லறமும் தம் குடும்பத்தார்க்கு மட்டுமே உதவு வதாகவே இருக்கிறது.

இருந்தோம்பி இல்லாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தறபொருட்டு, என்று திருவள்ளுவர் கூறவதும் அவர் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகும்.

இக்காலத்தில் அந்நிலை மாறி, ஒரு குடும்பத்தில் உள்ளவர்களே தந்நலங்கருதி ஒருவரையோருவர் கொலை செய்கின்ற கொடுமையையும் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. என்னே! காலத்தின் கோலம்.

ஒருவர் பல்லாண்டு நலமுடன் வாழ விரும்பின் அவர் எத்தகைய சூழ்நிலையில் வாழவேண்டும் என்று புறநானூறு ககை(91) வது பாடவில் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் கூறுவதைப் பார்க்க:

யாண்டு பலவாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;
யான்கண்டனையர்என் இளையரும், வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும், அதன்றலை
ஆன்றவிந்தடங்கிய கொன்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே.

பொருள்: நீயிர் பல்லரண்டுகளாக வாழ்ந்து வருபவராயிருந்தும் எங்ஙனம் நரைதிரை யின்றியிருக்கிறீர்? என்று கேட்கிறீர்கள்: சொல்கிறேன் கேளுங்கள்: மாட்சிமைப்பட்ட குணங்களையடைய என் மனைவியும், மக்களும் அறிவு நிரம்பியவர்களாயிருக்கின்றனர்; நான் எண்ணுவனவற்றையே அவர்களும் எண்ணுகின்றனர்; எனக்கு ஏவல் செய்பவரும் அத்தகையோரே; நாட்டை ஆட்சி புரிகிறவரும் முறையல்லாதன செய்யாது மக்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர். அதற்கு மேல் நான் வாழும் ஊரில் நற்குணங்கள் நிறைந்து. பணிய வேண்டிய பெரியோரிடத்துப் பணிந்து, ஜம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினையடைய சான்றோர் பலர் வாழ்கின்றனர். ஆதலின், யான், நரை, திரை, பிணி, மூப்பின்றி வாழ்கிறேன்

என்கிறார்.

அத்தகைய சீரிய மனைவி, மக்கள், ஏவலர், அரசு, ஆண்றோர் இன்று கிடைத்தற்கியர். நூற்றாண்டு வாழ்வதே விளம்பரச் செய்தியாகி விடுகிறது. நரை, திரை காணாமல் இருப்பது அரிதினும் அரிது.

பேரறி ஞர் மறைமலை அடிகளார் இல்லத்தில் குடும்பத்தாருடன் வழந்து கொண்டே, துவராடையுடுத்துத் துறவறம் தழுவிவந்தார். "நூறாண்டு வாழ்வதெப்படி?" என்று ஓர் நூல் எழுதியள்ளார். அதனையும், யாம் எழுதியள்ள, "நெடிது வாழ் வெய்துக" என்னும் நூலையும் படித்துப் பல்லாண்டு வாழ்ந்து தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும் நற்பணி புரிவீராக. பண்டைத் தமிழர் துறவறம் பரவச் செய்வீராக.

"துறவறம் என்பது மாந்தத் தொண்டே".

தமக்கென முயலா நோன்றாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே

உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்.

சு. கடவுள் கொள்கை:

இம்மண்ணுலகில் முதல்மாந்தன் தோன்றிய இடம் ஜயாயிரம் ஆண்டுக்கு முன் கடலால் கொள்ளப்பட்ட தென் நாடாகிய குமரிக்கண்டம் எனப்படும் லெழரியா கண்டமாகும். அதுவே, பண்டைத் தமிழகமும் ஆகும்.

குமரியாறு, பலிறுளியாறு என இரண்டு ஆறுகள் ஆங்குப் பாய்ந்தன. குமரி மலையும், பிற பல சிறுமலை அடுக்குகளும் இருந்தன. அங்கு மதுரை என்ற பெரிய நகரமும் இருந்தது. அம்மதுரையில்தான் பாண்டியமன்னர் முதல். இடை, கடை என்ற மூன்று கழகங்கள் நிறுவி முத்தமிழ் வளர்த்தனர்.

முதல் மாந்தன் குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றி வாழ்ந்தான். மக்கள் தொகை பெருகப் பெருக மூல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலப்பகுதிகளில் குடியேறினர்.

குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மாந்தன் காலைக் குதிரவன்தோற்றத்தையும், மாலையில் அக்குதிரவன் மறைவதையும் கூர்ந்து கவனித்து வந்தான். காலைக் குதிரவன் ஒனி மரஞ்செடி கொடிகளில் பட்டுப் பக்கமை நிறமாகக் காட்சியளிப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். தூரியன் தோன்றும் போழ்தும், மாலையில் மறையும் போழ்தும், செந்நிற மாயிருக்கும் அழகிய தோற்றத்தைக் கண்டான். குதிரவன் குதிர்கள் செடி கொடிகளில் பட்டுப் பக்கமை நிறமாக

ஒளிர்வதையும் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

செம்மை நிறத்தைச் 'சேயோன்' என்றும் பசுமை நிறத்தை மாயோன் என்றும் அழைத்தான்.

நாள்கூட்டில் அவை முறையே சேயோன், மாயோன் என மாற்றமுற்றது. சிவப்பு நிறமும், பச்சை நிறமும் அவனைக் கவர்ந்தன. ஆகையால், அவற்றை முருகு அல்லது அழுகு என ஒரு பெயரிட்டமைத்தான்.

முருகு என்றால், மனம், தென், அழுகு எனவும் பொருள். கண்ணால் கண்டும், மூக்கால் முகர்ந்தும், நாக்கால் சுவைத்தும் இன்பம் காஜும் ஒரு பொருளை 'முருகு' என்ற தமிழனின் அறிவு நூண்ணியதே.

அழுகு அல்லது முருகு பற்றியறிந்த தமிழன் அதன் அடிப்படைக் கரணியும் அறிய இயலாமையின், உள்ளத்தால் அறியவும் இயலாமல், கடந்து இருப்பது எனக் கருதி, "கடவுள்" எனப் பெயரிட்டமைத்தான்.

கட + உள் = கடவுள் ஆயிற்று. செய் + உள் = செய்யுள்; இய + உள் = இயவுள் என்றானாற் போன்று கடவுள்; உள்ளத்தாலும், உணர்வாலும், உலாலும் அறிதற்கு அரியது என்பது திரள்பொருள்.

முருகன்:

இன்று முருகை 'முருகன்' என்று உருவக்ஞசெய்து அந்த அழகனுக்குப் பறவைகளுள் மிகவும் அழகிய மயிலை ஊர்தியாகவும், படைக்கருவிகளுள் அழகான வேலைப் போர்க்கருவியாகவும் கொடுத்துளர்.

வள்ளி, தெய்வானை என இருமனைவியர் பின்னார் கற்பிக்கப்பட்ட கதையாகும்.

தாய், தந்தை, அண்ணன், தம்பிகளும் கற்பிக்கப்பட்டனர். மனத்தையுங் கடந்த ஒன்றிற்கு இவை ஏற்புடையனவன்று. இன்று, கடவுள் என்னும் சொல் எல்லாவற்றிற்கும் பயன் படுத்தப்படுகிறது.

பிற்காலமாந்தர் கடவுளைத் தங்களைப்போல் ஒரு குடும்பமாக்கிக் கதை கட்டிவிட்டனர். முருகன், கந்தன், சுப்ரமண்யன் ஆக்கப்பட்டான். வடவர் வந்து கந்தப்ராணம், திருவிளையாடல்புராணம், பிறபுராணங்கள் ஆக்கினர்.

'முருகன் அல்லது அழுகு' என்னும் பெயரில் தமிழ்றிஞர் திரு. வி.க. எழுதியுள்ள நூலைப் படித்து உண்மை உணர்க.

திருக்குறளில் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்பது இடைச்செருகலே. திருவள்ளுவர் தமது நூலில் 1330 குறட்பாக்களில் எந்தப் பாவிலும் 'கடவுள்' என்னும் சொல்லை எடுத்தாண்டிலர்.

இன்றுள்ள தமிழ் அகரமுதலியில், கடவுள் என்னும் சொற்கு, குரு, தெய்வம், நன்மை, மேன்மை, முனிவன், இறைவன், வானவன், தேவன், பரமன், சுசன், அமலன், அருட்குடையோன், சாமி முதலான நூறு சொற்கள் பொருளாகக் காணப்படுகின்றன. காலம் செல்லசெல்ல வேறு சொற்களும்புகுத்தப்படலாம்.

கிரேக்கப் பேர்நினூர் பிளாட்டோ, கடவுள் (God) என்றால் மிகப் பெருந்தன்மை வாய்ந்த, மிகவுயர்ந்த, மாந்தனது உள்ளுணர்வே, என்று கூறியுள்ளார்.

எ. தெய்வத்தோற்றம்:

தமிழ்நாட்டில் தொல்பொழுத்தாலும் மிகவும் முதுமையெய்தி இயற்கை எய்தியவர்களைப் பெரிய மன பாண்டத்திற்குள் இட்டு மூடியிட்டுப் புதைப்பது வழக்கம். அம்மன்பானையை முதுமக்கள் தாழி என்பர். இப்பொழுது அகழ்வாய்வு செய்யுங்கால் பல இடங்களில் கிடைக்கிறது.

பேரரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்தவர்களைப் புதைத்து அதன் மீது இறந்தவர் பெயர், அவர் செய்த மறங்செயல், அவரது பெருமை, முதலியவற்றைக் கல்லில் செதுக்கி, நடுவது வழக்கம். இஃது வீரவணக்கம் என்று கூறுவர். நடுகல்விழாவும் நடத்துவர்.

பின்னர், அந்நடுகல்லைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடுவதும் உண்டு.

இதனைத் தொல்காப்பியம் புறத்தினை இயல் 1006 -ம் நூற்பாலில்,

காட்சி காலகோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறுப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்,
என்பது கொண்டு அறிக.

கண்ணின்றான் எந்தை கணவன் களாப்பட்டான்.
முன்னின்று மொய்யவிந்தார் என்னையர், என்னும் புற நானுாற்றிகளும், என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர பலவர்ன்னை முன்னின்று கல்நின்றவர், என்னும் குறட்பாவும் நடுகல் நாட்டவுக்கு அரணாக உள்ளன.

ஆகவே, பண்ணடக்காலத்தில் நடுகல் விழா நடத்தியனாக்கு இவை இலக்கியச் சான்றுகளாம்.

அன்று விழுப்புண்பட்டு இறந்த படைமறவர்க்கட்டுச் செய்த சிறப்புகளை இயற்கையெதிய ஏனையோர்க்கும் சமயச் சார்பில் இன்று கிறித்தவர்களும், இசுலாமியரும், பெளத்தர்களும், சமணர்களும், புதைத்து, கல்லறை கட்டி வழிபட்டு வருவதையும் நாம் அறிவோம்.

இராமலிங்க அடிகளார் இறந்தவர்க்கட்டு எரியூட்டுவதை மறுத்து, இறந்தாரை அடக்கம் செய்வதை வலியுறுத்தியுள்ளார். ராமலிங்கர் திருவருட்பாவில், சமாதி வலியுறுத்தல், காண்க.

பண்ணைடத் தமிழர் இறந்தவர்களை எரியூட்டும் பழக்கம் இல்லாதவர். ஆரியர் தமிழரிடையே புகுத்திய பழக்க வழக்கங்களுள் இதுவும் ஒன்று.

சில்லரூப் புதைத்து நடுகல் நாட்டி வழிபடுவதோடு உருவகஞ்செய்து வைத்து, பார்ப்பவர்க்கு அச்சமூட்டும் வகையில் வேல், வாள், தண்டு முதலிய போர்க்கருவிகள் கொடுத்து வைத்தும் வழிபடுகின்றனர். இத்தகைய அச்சமூட்டும் உருவகங்களைத்தாம் தெய்வங்கள் என்பர்.

மதுரைவீரன், காத்தவராயன், சங்கிலிகருப்பன், முனியான்தி, அய்யப்பன், முன்னடியான், தூண்டிக்காரன், கருவாடியான், மாடன், இருளன், காட்டேறி, காளி, மாரி, பெரியாச்சி, அங்காளம்மன் முதலிய தெய்வங்கள் இங்ஙனம் குறிப்பிடத்தக்கன.

இன்று, ஆரியச்சடங்கு முறைகளைப் பின்பற்றி இறந்தாரை எரியூட்டினாலும், பதினெந்தாம் நாள் இரவு கல்நிறுத்தி (பாஷாண ஸ்தாபனம் செய்து) அடுத்தநாள் கருமியங்கள் செய்கின்றனர். இவற்றுள் கல்நிறுத்தல் தமிழ்முறையாகும்.

"ஓன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்" என்பது பண்ணைடத்தமிழர் மரபு. இன்றோ, குலம் பலவாகவும், தெய்வம் பலவாகவும் பல்கி விட்டன.

"பிரமா, விடனு, ருத்ரன், சரசுவதி, லட்கமி, பார்வதி, விநாயகன்," முதலியன ஆரியர் வழிபட்ட தெய்வங்களாகும். அவைப்பற்றிய கற்பனைக்கதைகளே தொன்மங்கள், (புராணங்கள்) எனப்படும். வடமொழியில் பதினெட்டுப் புராணங்கள் எனப்படும்.

தமிழ் அகர முதலி, தெய்வம் என்னும் சொற்கு ஊழி, கடவுள், ஆண்டு, தே, புத்தேளிர், புதுமை, விதி, அணங்கு, தூர், தெய்வதம் எனப்பொருள் தருகிறது.

எம் குலதெய்வம் காத்தாயி என்று பாட்டனார் பகர்ந்தார்.

அ.சமயம் அல்லது மதம்.

ஐந்தாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகத்தில் சமயம் அல்லது மதம் என ஒன்று இருந்ததாக இலக்கியச் -ான்று இல்லை. அதன்பிறகு தொல்காப்பியக்காலம் வரை சமயம் அன்றி மதம் என்றொன்று இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் இலக்கண நூல்களில் மதம் என்னும் சொல் கொள்கை அல்லது கோட்பாடு என்னும் பொருளில்தான் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியம் உரியியலில் மதம் என்னும் சொல்லே வந்துள்ளது. இதோ அந்நூற்பா.

மதமே மடனும் வலியும் ஆகும் - 860.

மிகுதியும் வனப்பும் ஆகலும் உரித்தே - 861.

பொருள்: மென்னமை, வன்னமை, மிகுதி, அழுகு. சமயம், மதம் என்னும் சொற்கள் காண்கில.

நன்னூலாசிரியர் பவணந்தி முனிவர் நன்னூல்பாயிரம். 101 ஆம் நூற்பாவில் எழுவகை மதம் பற்றிக் கூறியுள்ளமை காண்க.

எழுவகை மதமே யுடன்படல்
ஸஹத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு
களைவே,

தாசு னாட்டித் தனாது நிறுப்பே,
இருவர் மாறுகோ ஸொருதலை
துணிவே,

பிறநூற் குற்றங் காட்டல் ஏனைப்
பிறிதொடு படாஅன் தண்மதங்
கொளவே.

இதனுள் மதம் என்னும் சொல் கொள்கையென்னும் பொருளில் எடுத்தாளப் பெற்றுண்ணையை நன்னூல் உரையில் கண்டு தெளிக. ஈண்டு சமயம் காணப்படவில்லை.

ஆயின், நன்னூலார் காலம் வரை மதம் என்னும் சொல் இன்று குறிக்கும் பொருளில் வழங்கவில்லை என்பதுறுதி.

ஆரிய மதமாகிய இந்து மதம் தமிழ்நாட்டில் புகுத்தப்படும் வரை, தமிழர், மதம் அல்லது சமயம் என்று ஒன்றைக் கடைபிடித்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்து மதம் வந்த பிறகும் தமிழர்

பலர் அதை ஏற்க மறுத்தமையால் அத்தகையோரைத் தம் நான்கு வருணத்துள் சேர்க்காது ஐந்தாம் சாதி, தீண்டத்தகாதவர் என ஒதுக்கி வைத்தனர். ஏனைய நான்கு வருணத்தார் வாழுமிடங்களில் சேர இருந்து வாழ இடம் அளித்திலர்.

ஆகையால், காடு, கரம்பு, திடல், திட்டு, வயல்கரை, வாய்க்கால் கரை முதலிய ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களில் தனித்து வாழ்ந்தனர்.

இன்றும் அரசு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களில் தாம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வீடுகள் கட்டித் தருகிறது.

ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுள் சிலர் புத்த மதத்திலும் சமண மதத்திலும் சேர்ந்தனர். இந்துமதத் கோட்பாடுகளை ஏற்க விரும்பாத சித்தார்த்தரே பெளத்த மதத்தைத் தோற்றுவித்தவர். புத்தமதம் பின்பற்றக் கடுமையானதாயிருந்தமையின் மாவீர வர்த்தமானர் சமண சமயத்தை உண்டாக்கினார். புத்த மதத்தை ஏற்கவியலாதவர், பின்பற்ற விரும்பாதவர் சமண சமயத்தைத் தழுவினர்.

தமிழர் பலரும் பெளத்தம் அல்லது சமண சமயத்தைத் தழுவி வாழ்ந்தனர். இம்மதங்கள் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளவை. ஆனால், இந்துமதம் நிலையான, கட்டுப்பாடில்லாத, கலவை மதமாதலால் பலரும் இந்து மதத்தில் இணைந்தனர். நால்வரை வருணத்துள் "தூத்திர" வருணத்தில் பலரும் சேர்க்கப்பட்டனர். சிலர் எம்மதத்திலும் சேராமலே இருந்தனர். அத்தகையோர் தாம் இன்று அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்ட பிரிவினரும், மலை வாழ்மக்களும் ஆவர்.

பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் கிறித்து, இசுலாம் மதங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் பலர் சேர்ந்தனர். பிற்காலத்தில் தோன்றிய சீக்கிய மதம் தமிழ்நாட்டில் புகவில்லை.

அ. இந்துமதப் பிரிவுகள்:

இந்து மதத்தில் சைவம், வைணவம் என இரு பிரிவுகள் உண்டாயின. நெற்றியில் சாம்பல் பூசிக்கொள்பவர் சிவமதம் அல்லது சைவ சமயத்தார் என்றும், நெற்றியில் நாமம் போட்டுக் கொள்பவர் விட்டு மதம் அல்லது வைணவ மதம் என்றும் சொல்லிக்கொண்டனர்.

அவற்றிலும் சைவ மதத்தினர், சமார்த்தர், குறுக்குப்பூச்சக்காரர் என இரு உட்பிரிவும், வைணவ மதத்தினர், வடகலையினர்,

தென்கலையினர் என இரண்டு உப்பிரிவும் உடையவராக வேறுபட்டனர்.

கிறித்துவர் சிலுவையணிந்தனர். முசிலிம்கள் தலைமயிரை மழித்துக் கொண்டு தொப்பியணிந்தனர். உடையணிவதிலும் சில மதத்தினரிடம் வேறுபாடுண்டு. சமயம் அல்லது மதம் சாராதிருந்த தமிழ்நாட்டில் இந்து மதம் புகுந்தது முதல் பல மதங்களும் புகுந்து குடி கொண்டன.

க. மக்கள் போக்கு:

இன்றைய மக்கள் எந்த மதத்தில் சேர்ந்தால் நன்மைகள் பெறலாம்; எந்தெந்த தெய்வத்தை வழிபட்டால் நல்வாழ்வு கிடைக்கும் என அலைகின்றனர். ஊர் ஊராகச் சென்று காசையும் காலத்தையும் தெய்வங்களின் பெயரால் பாழ் பாடுத்துகின்றனர். தெய்வத்தின் உதவிபெற மயிர் காணிக்கை கொடுத்தற் பொருட்டு தலையை மொட்டையடித்துக் கொள்கின்றனர். இஃது, இக்காலத்தில் எந்த அரசியல் கட்சியில் சேர்ந்தால் பதவி கிடைக்கும்; பணம் கிடைக்கும்; பரிந்துரை பெறலாம் என்று மக்கள் அடிக்கடி கட்சி மாறுவதும், மதம் மாறுவதும் போன்றதே.

ஏதேனும் நன்மையடைய வேண்டுமென்பதை முன்னிடாமல் எவரும் தெய்வ வழிபாடு செய்வதில்லை; மதம், கட்சி மாறுவதுமில்லை.

சாநியென்பதேதா? சமயமென்பதேதா? என்று சித்தர் சிவ வாக்கியரும்; மதம் மாந்தர்க்கு அபின் போன்றதென்று காரல் மார்க்கஸ், மதப் பேய் பிடியாதிருத்தல் வேண்டுமென்று ராமலிங்க அடிகளாரும் கூறியுள்ளனமை கொண்டு மதம் மாந்தர்க்குத் தேவையற்றவொன்றென உணரலாம். 'மதம்' என்னும் சொற்குத் தமிழ் அகர முதலி தரும் பொருள்கள்: அறிவு, கருத்து, கொழுப்பு, மகிழ்ச்சி, சமயம், செருக்கு, நோக்கம், பெருமை, பித்தம், மானை, வளி, விருப்பம், வெறி, யானை மதம் என்பன.

'சமயம்' என்பதற்கு அடையாளம், உடன்படிக்கை, எல்லை, காலம், சமயமதம், தருணம், முறைத்தீர்ப்பு, வழி, மரபு, அமர்த்தல், அமைதி, அற்றம், காண்டம், வேளை, வேலை முதலான சொற்கள் பொருளாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

க.0. குலப்பிரிவுகள்:

பண்டைத்தமிழகத்தில் "சாநிகள்" இல்லை. சாநி என்னும்

சொல்லே தமிழன்று. சாதி என்கிற சொற்குத் தமிழில் செத்துப் போவாயாக எனப் பொருளாகும். 'சாதி' செத்துப் போக வேண்டியதே.

குலம், குடி என்னும் சொற்களே தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுவன். அவை, அவரவர் தொழிலடிப்படையில் தோண்றியவையே. நான்கு குலங்கள் பெருந் தொழில்களாலும், பிற சிறு கைத்தொழில்களாலும் உண்டானவையாம்.

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு குலங்களும்; மரவேலை செய்பவர், செம்பு, பித்தளை வேலை செய்பவர், மருந்து கொடுத்து நோய் போக்குபவர், துணி நெய்பவர், தொடுதோல்தைப்பவர், துணி வெனுப்பவர், மழித்தல் செய்பவர், சிற்பங்கள் செய்பவர், கட்டிடம் கட்டுபவர் முதலிய ஊர்த்தொழில் குடிகளும் இருந்தன.

இக்காலத்தில் ஊர்த் தொழிலாளிகளைத் தச்சர், கொல்லர் (கருமார்) கம்மாளர், தட்டார், மருத்துவர், செருப்புதைப்பவர், வண்ணார், மயிர்விளைஞர், கொத்தர், கைக்கோலர், சிற்பி என அழைக்கிறோம்.

நாட்டை ஆள்பவர் அரசர்; அறவழிப் பற்றிவாழும் செந்தண்மையர் அந்தணர்; நாட்டின் வளம் பெருக்க வாணிகம் செய்பவர் வணிகர்; நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி நெல் முதலிய கூலங்கள் விளைப்பவர், வேளாளர் ஆவார்.

பிறப்பொக்கும் எல்லா வியர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

என்னும் குறட்பாவால் செய்த தொழில் கொண்டு வேறுபாடுண்டானமை விளங்குகிறது. பிறப்பால் யாவரும் சமம் என்பதும் புலப்படுகிறது.

குலமும் ஒன்றே குடியும் ஒன்றே; இறப்பும் ஒன்றே பிறப்பும் ஒன்றே. என்னும் கபிலரகவல் அடிகள் பிறப்பால் அனைவரும் சமமானவரே என வலியுறுத்துகின்றன.

இன்றைய சாதிப்பிரிவுகள், தீண்டப்படாதவர், தாழ்த்தப்பட்டவர், என்பன இடைக்காலத்தில் பிறரால் புகுத்தப்பட்டவையே. ஆரியர் சாதிப்பிரிவுகள், அவர்கள் இந்நாட்டிற்கு வந்தபிறகு உண்டானவையே.

உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி. தீண்டத்தகாத சாதிகள் என்ற வேறுபாடுகள் உண்டாயின. நாள் செல்லச் செல்ல, உயர்வு, தாழ்வு கருதும் மனப்பாங்கு வளர்ந்து, பூசல்களை உண்டாக்கின.

கங். சுலப்பட்டம்.

இப்பொழுது தம் பெயர்களுக்குப் பின் சாதி குறிக்கும் பட்டம் சேர்த்து எழுதாதவர் இல்லை என்றாம். சிலர்க்கு, குலப்பட்டம் போடாமல் பெயர் மட்டும் எழுதினால் மனவருத்தம் உண்டாவதையும், சிலர், பிறரது சாதி அல்லது வருணம் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் மிக்கவராக இருப்பதையும் நாம் அறிவோம்.

பண்டைக்காலத்தில் மக்கள் தம் பெயர்க்கட்டுப் பின்னால் எந்தக் குலப் பட்டமும் ஒட்டி எழுதும் பழக்கமில்லை என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களால் அறியலாம்.

அகநானாறு, புறநானாறு முதலிய நூல்களில் காணப்படும் புலவர் பெயர்க்கட்டுப் பின் குலப்பட்டங்கள் இல்லையானாக்கயால் அன்று சாதிப்பிரிவுகள் இல்லையெனல் உறுதி.

தொழில் புரிந்த புலவர் தம் பெயர்க்கட்டுமுன் தாம் செய்த தொழிலின் பெயரைச் சேர்த்து எழுதினாரா? அன்றி, அந்நூல்களைத் தொகுத்த அறிஞர், அப்புலவர் பெருமக்களை அடையாளாந்தெரிந்து கொள்ள அவ்வாறு எழுதினார்களா? என்பது ஆராய்தற்குரித்து.

யாதாயினும் ஆகுக; பொதுவாக, இன்றுபோல் அன்று சாதி வேறுபாடுகள் இல்லையென்பது திண்ணனம்.

கங். திருமணம்:

திருமணத் தொடர்புகளும், இன்றிருப்பன போன்று, அவரவர் குலத்தினர்க்குள்ளேயே வைத்துக் கொள்ளும் பழக்கமும் அன்றில்லை. அகப்பொருள் இலக்கணங்களே சான்று சாற்றுகின்றன.

தொல்காப்பியம் அகத்தினையியலிலும் களவியல், கற்பியலிலும், குலம் (சாதி) பற்றிய குறிப்பேயில்லை.

மெய்ப்பாட்டியலில் தலைமக்களுக்கு இருக்க வேண்டிய ஒப்புமைகள் பத்தில் 'குடிமை' என்னும் சொல் ஒழுக்கம் என்கிற பொருளில் எடுத்தானப்பெற்றுள்ளது.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ,
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்,
நீயும் நானும் எவ்வழி யறிதும்,
செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சுந் தாங்கலந் தனவே,
என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுள் அன்று மணவுறவு குலம்
பார்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.
அரசு குலத்தோர் வேளாளர் குடியிலும், வணிக குலத்தார் அரசர்
குடியிலும், கொள்வினை, கொடுப்பு வினை செய்தனர்
எனத் தெரிகிறது.

குலத்திற்குக் குலம் சட்டதிட்ட வேறுபாடின்றி எல்லாக்
குலத்தினர்க்கும் பொதுவான முறைகளே அன்று கையாளப்
பெற்றன, வென்பதும் வெளிப்படை.

அன்றும், இன்றும் மகளிர் மட்டில் தம் பெயர்கட்கு ஈற்றில்
குல(சாதி)ப் பட்டங்கள் பொறித்துக் கொள்ளும், முறையில்லை.
ஆயின், 'சாதி' யொழிப்பில் மகளிர் முன்னணியில் இருக்கின்றனர்
எனலாமா? இல்லை இன்று மகளிர் ஆடவர்க்கு
அடிமையன்பதற்கு அடையாளம் என்று கொள்ளலாமா?

நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை -
தொல் சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றோ தவம்கல்வி
ஆள்வினை
என்றிவற்றா ஸாருங் குலம்.

கந. அரசியல் முறை:

ஊராட்சி: சிற்றூர் பல சேர்ந்து கூற்றும் என்றும், கூற்றங்கள்
பல கூடி கோட்டம் என்றும் கோட்டம் பல கொண்டது நாடு
எனவும் பிரிக்கப் பெற்றிருந்தது.

நாட்டை ஆண்டவர் பேரரசர் என்றும், கேர்ட்டத்தை ஆண்டவர்
சிற்றரசர் என்றும், கூற்றத்தை ஆண்டவர் குறுநில மன்னர் என்றும்,
சிற்றூர் சிலவற்றை ஆண்டவர் பெருநிலக்கிழார் என்றும்
அழைக்கப்பெற்றனர்.

சிற்றூர்களில் நாட்டாண்மைக்காரர், ஊர்த்தலைவர்
இருந்தனர். அவருக்கு உதவ ஜவர் குழு (பஞ்சாயத்து) இருந்தது.
ஊர் தொடர்பான எல்லா வழக்குகளையும் அந்த ஊர்க்குழுவே
உசாவி (கேட்டு) தீர்ப்பு வழங்கியது.

ஊர் ஜவர் குழுவின் தீர்ப்பை ஏற்காவதவர் பெருநிலக்கிழார்
பால் முறையீடு செய்தனர். பெருநிலக்கிழார் சமன் செய்து
சீர்தூக்குங் கோல் போல் (இன்றைய கோல் போல் அன்று)

நடுநிலையினின்றும் வழாது நன்கு தீர்ப்பு நல்கினார்.

இறுதியில் அரசர்பால் மேல் முறையீடு செய்யப்பட்ட வழக்குகளும் முறைவறாத தீர்ப்பையே பெற்றன.

கச. அரசர் ஆட்சி:

அன்றைய அரசர்களும் மக்கள் நலன் ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். நாடாள்வதில் அரசர்க்குத் துணை புரிய அமைச்சர், அந்தனர், குதார், ஒற்றர், படைத்தலவைர், உள்ளிட்ட ஐம்பெருங்குழுவும் அமைச்சர், அதிகாரிகள், சுற்றும், கடைகாப்பாளர், நகரமக்கள், படைத்தலவைர், குதிரை மறவர், யானை மறவர் அடங்கிய எண்பேராயமும் இருந்தன.

கரு. நிலவுடைமை:

நன்செய், புன்செய் நிலங்கள் குடிமக்கட்கே உரியனவாயிருந்தன. அவற்றில் விணையும் பொருள்களில் ஆறில் ஒரு பகுதியே அரசர்க்கு வரியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மக்கள் வறட்சியாலும் வறுமையாலும் நவீவற்றால் அரசர் தம்முடைய கருவுலும், களஞ்சியங்களிலிருந்து பணமும், கலங்களும் கொடுத்து உதவினா.

கச. அரசக்கு வருவாய்கள்:

அரசர்க்கு ஆறில் ஒரு பங்கு தவிர வேறு வகை வருவாய்களும் இருந்தன. அவையாவன்: ஒரு சொாத்துக்கு உரிமையடையவர் இறந்துவிட்டால் அவர் சொாத்துக்கு உரிமையாகவுடைய பிறங்கடையினர் (வாரிக) ஒருவரும் இல்லாமையால் தானே வந்துற்ற பொருளும், கங்க வரி மூலம் வரும் பொருளும், தம் பகைவரிடம் திறையாக (கப்புமாக) க்கொண்ட பொருளும் ஆகும்.

இவற்றை

உறுபொருளும், உல்குபொருளுந்தன் ஒன்னார் தெறு பொருளும் வேந்தன் பொருள், என்னும் குற்பாகொண்டு அறிக.

கட. அரசர்கடமை:

குடிமக்கட்குத் தன்னாலும், தன் உறவினராலும், ஏவல் செய்வோராலும், பகைவராலும், பிற கொடிய உயிரிகளாலும் உண்டாகக் கூடிய தீங்குகளையெல்லாம் போக்கி, அவர்களைக் காப்பவனே அரசனாவான் என்று ஆட்சிமுறை நால் அறைகிறது. பாடலைக் கீழே காணக.

மாநிலங் காவல னாவான் மன்னுயிர் காக்குங் காலை தானதனுக் கிடையறு தன்னால் தன்பரி சனத்தால் ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால் ஆனதுயர் ஜந்துந்திர்த் தறங்கப்பா னல்லனோ.

குடிமக்களின் குறைகளை அரசன் ஒற்றர்கள் மூலமும், பிறர் வாயிலாகவும் அறிவுதோட்டமையாது, தானே பகவிலும், இரவிலும் மாற்றுக் கோலத்தில் சென்று அறிந்து வருவதும் மரபாகும்.

நெறிமுறை பிறழாது நடுநின்று, நேர்மையாக அன்று ஆண்டனர்.

மக்கள் நலனே அரசர் நலன் எனக் கருதினர்.

அதியமான், பாரி, பேகன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.
* சேரன் செங்குட்டுவன், திருமாவளவன் முதலியேயார் வரலாறுகள் இவற்றிற்கு இலக்கியச் சான்றுகளாகும்.

சிற்றரசர், பேரரசர்க்குத் திறை செலுத்தினர். குறுநில மன்னர் சிற்றரசருக்கு கப்பங் கட்டினார் பெருநிலக்கிழார் குறுநில மன்னர்க்கு இறை செலுத்தினர்.

அரசர்க்குப் போரில் உதவ கரி, பரி, தேர், காலாள் என்ற நால்வகைப் படைகள் இருந்தன.

அன்றைய அரசர்கள் குடிமக்களின் நன்மை கருதியே ஆட்சி புரிந்தனர். மக்கள் மகிழ்வடன் எக்குறையும் இன்றி மனநிறைவோடு வாழ்ந்தனர்.

அறிவார்ந்த பெரியோர்களையும், புலஸம் சான்ற தமிழ்நினர்களையும் சீருஞ் சிறப்புடனும், பெருந் தன்மையுடனும், மதிப்புடனும் போற்றினர். அவர்களைத் தம் அரசவையில் அறிவுரை கூறும் பாங்கர்களாகவும் அமர்த்திக் கொண்டனர்.

தமிழ்மொழி ஒன்றே அன்று ஆட்சி மொழியாக இருந்தது. "ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட தமிழ்வேந்தர்" என்கிற சொற்றொடர் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப்படும்.

கஅ. போர் முறை:

குறுநில மன்னர், சிற்றரசர், பேரரசர் எனப்பட்ட அரசர்கள்

நாட்டின் பல பகுதிகளில் ஆட்சி பூரிந்தனர். அன்றைய அரசர்களிடமும் இன்று போல், தம் நாட்டை விரிவபடுத்த வேண்டும், சிற்றரசைப் பேரரசாக்க வேண்டும் என்ற ஆசைகளும் இருந்தன.

ஆகவின், நாடு பிடிக்கும் முயற்சியில் அடிக்கடி ஈடுபட்டனர். வலிமிக்க அரசன் வலிகுன்றிய அரசனைத் தன் அடிப்படுத்தி தனக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசனாக்க எண்ணிப் போர் தொடுத்தான்.

கூ. போர்க்கு முன்:

ஓர் அரசன் பகையரசன் மீது போர் தொடங்கு முன் பகைவர் நாட்டிலுள்ள முதியவர், பெண்டிர், குழந்தைகள், நோயாளிகள், ஆநிரை ஆகியோரைப் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் சென்று விடும்படி முரச்சைறயப்படும்.

ஆநிரை தவிர்த்து ஏனையோர் காப்பான இடங்களுக்குச் சென்று விடுவர். ஆநிரை, முரசோவி கேட்டு இடம் பெயரும் இயல்புடையதல்லவாகையால், அந்த நாட்டிலுள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வரத் தன்படைகளை அனுப்புவது மரபாயிருந்தது.

அங்ஙனம் ஆநிரை கவரப்படுவதையறிந்த அரசர் தம் படைகளை ஏவி ஆநிரையை மீட்டு வரச் செய்வர்.

ஆநிரை கவர்தலை வெட்சியென்றும், மீட்டலைக் கரந்தையென்றும் தொல்காப்பியம் புறத்தினையியல் கூறுகிறது.

ஆநிரை கவர்வோர் வெட்சிப்பூவையும், மீட்போர் கரந்தைப் பூவையும் தூடிச்செல்லல் பண்டைய மரபாகும். ஆதலின், வெட்சித்தினை, கரந்தைத்தினை எனப் பெயர் பெற்றன.

2. போர்க்கருவிகள்:

வேல், வாள், ஈடி முதலிய கருவிகளைப் போர் செய்யப் பயன்படுத்தினர். பிற்காலத்தில் போர் செய்ய வில்லையும் பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது.

சொல்வணக்கம் ஒன்னார்கண் கொள்ளற்க வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமை யான். என்னும் குறளிலும்

கான முயலெய்த அம்பினும் யானை பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது.

என்னும் குற்பாவில் வில், அம்பு, என்ற சொற்கள்

எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளன.

இக்குறட்பாக்களால் வில், விலங்கு, பறவைகளை எய்து கொல்லப் பயன்பட்டதாகவும், கொள்ளலாம். மனை, காடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்காப்புக்கும், உணவு தேடுவதற்கும் பயன்படுத்தினர். இன்றும் அப்பழக்கம் மலைவாழ் மக்களிடம் உள்ளு குறிப்பிடத்தக்கது. வேட்டையாட வில்லம்பு பயன்பட்ட குறிப்பும் உண்டு.

ஆனால், அரசர்கள் ராமாயண, பாரதக் கதைகளில் கூறுவது போன்று போர் செய்ய வில், அம்புகளைப் பயன்படுத்திய சான்று, இள்றுள்ள பண்டைத்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில், காணக் கிடைத்திலது.

ஒ. போர் செய்த முறை:

பண்டு போர் செய்த முறை மிகவும் நேர்மையானது:

ஒருவரை எதிர்த்து ஒருவர் தாம் போரிடுவர். ஒருவரைப் பலர் வளைத்துச் சூழ்நின்று போரிடுவதும் தமிழ் மரபன்று.

போர்க் கருவிகளையிழந்து வெறுங்கையுடன் நிற்பவர் மீதும் போர்க்கருவியைச் செலுத்த மாட்டார்.

போரில் புறங்காட்டிப் பின்சென்று தாக்க மாட்டார்கள். போரில் புறப்புண்படுவதைத் தமிழ் மறவர் பேரிழிவாகக் கருதினர். மார்பில் ஏற்படும் புண்ணை விழுப்புண் என்றனர். விழுப்புண்படுவதைப் பெரும் பேரெந்த நெண்ணினர்.

விழுப்புண் படாதநா ஜௌல்லாம் வழுக்கினுள்

வைக்குந்தன் நானை யெடுத்து,

என்னும் குறள் கண்டு தெளிக.

வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரில் கரிகால் வளவனுடன் போரிட்ட (சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை) சேரலாதன் என்ற அரசன் புறப்புண் நாணிவடக்கிருந்து உயிர் விட்டான் என்பது புறநானுரை 65 ஆம் பாடல் கூறுவது காணக்.

வடக்கிருத்தல் என்றால் தான் இருக்கும் ஊர்க்குவடபால் ஒரு மரத்தடியில் வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து உண்ணாது உறங்காதிருந்து உயிர் விடுதல்.

அரசர் கையில் வாளொடு வடக்கிருப்பர் என்ப.

ஒ. காவல் மரந்திதல்:

முன் காட்டியபடி, பகையரசருடன் போர் தொடங்க

நிரைகவர்தலன்றி, காவல் மரத்தை வெட்டுதலும் உண்டு; அதனைக் 'காவன்மரந்தடிதல்' என்று கூறுவர்.

காவல் மரம் என்பது அரசர் வாழ்கின்ற ஊரின் நாப்பன் வைத்து அரசரால் வளர்க்கப் பெறும் ஒரு மரம். அஃது வேப்ப மரம் என்று புறநானூற்றில் குறிப்புளது.

அந்த மரத்தைப் பகையரசர் வெட்டச் செய்தால் உடன் காவல் மரத்திற்குரிய அரசர் அவருடன் போராடப் புறப்படுவர் என்பர்.

உ. தமிழர் மறம்:

பகைமறவர் எதிர்த்து வந்து கூரிய வேலால் தம் கண்ணைக் குத்த முனைந்தாலும், தமிழ் மறவர் கண்ணை மூடித்திறக்க மாட்டாராம். விழித்தபடியே நிற்பாராம். ஏனைனில், பகைவர் வேல்கண்டு கண்ணைச் சிமிட்டினால், அஃது தோல்விக்கறிகுறி என்று எண்ணிச் சிமிட்டாமல் விழித்தபடி வீறுடன் நிற்பர் என்கிறது கீழ்வரும் குற்பா:

விழித்தகண் வேல்கொண் டெறியின் அழித்திமைப்பின்
ஒட்டன்றோ வன்க ணவற்கு;

வலிமை மிக்க மறவன் தனக்குச் சமமான ஒரு வலிமையுள்ள வீரனுடன்தான் எதிர் நின்று போர் செய்வான். வலிமை குன்றிய ஒருவனுடன் போராடுவது தனது வீரத்திற்கு இழுக்கு என்று கருதினான்.

இன்றைய நிலையோ முற்றும் முரணானது. மறைந்திருந்து தாக்குவது; வானியிருந்து தாக்குவது; கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் ஏவுகணைகளை எறிவது; கண்ணிவெடி வைப்பது; மறைவியிருந்து கொண்டு வெடிகுண்டு வீசுவது முதலிய பலவகையான கரவு முறைகளைக் கையாள்கின்றனர்.

வலியவன், எளியவன் என்று பார்ப்பதில்லை. எங்கு மேனும் பகைவரை வென்று வெற்றிவாகை சூடு வேண்டும் என்பதே கோட்பாடு.

ஆனால், இஃது அன்றைய தமிழர் போர் முறைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

உ. புலமையர் வாழ்வு:

புலவர் யார்?

புலம் எனின் அறிவு, இடம், திக்கு, நுண்மை, வயல், கூர்மதி,

நூல் எனப் பலபொருள் தரும். புலமை என்றால் நுண்ணறி வுடைமை எனலாம். புலவர் என்னும் சொல் அறிவுடையவர், நுண்ணறிவுடையவர் எனப் பொருளபடும்.

பண்டைக்காலப்புலவர் அரசர்க்குப் பாங்கராகவும், அறிவுரை கூறுவோராகவும் இருந்தனர். எனவே, அன்று புலமைமிக்க பெரியோர் அரசர்களால் நன்கு பேணப்பட்டு வந்தனர். பலர் அரசவைப் புலவர்களாகவும் அமர்த்தப் பெற்றனர்.

நாட்டில் நெருக்கடி நிலை ஏற்படும் போழ்து அக்கால அரசர்கள் புலமையர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவ்வாறே ஒழுகினர்.

போர்க்காலங்களில் பகைமை கொண்டு போர் புரியும் அரசர்களிடையே சந்து செய்து வைக்கும் தூதுவர்களாகவும் செயல்பட்டனர்.

அவ்வையார், பெருஞ்சித்திரனார், பிசிராந்தையார் முதலான புலவர்கள் பகைமையுண்டு போரிட்ட அரசர்கள் பால் சென்று அறிவுரை கூறிப் போர் நிகழாமல் தடுத்த வரலாறுகள் புறநானூறு என்னும் தொகை நூலில் உள்ளன.

புலவர்கள் அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர். அங்ஙனம் அவர்கள் பாடிய பாக்கள் இன்று தொகை நூல்களாக வெளி வந்துள்ளன.

புகழ் பாடும் புலவர்களுக்குப் பொன்னும், பொருளும் கரியும், தேரும் வழங்கிச் சிறப்பித்தனர்.

ஒரு. முத்தமிழ்க் கழகங்கள்:

பாண்டிய மன்னர் சேர, சோழ நாடுகளில் வதிந்த புலவர்களையெல்லாம் கூட்டி முத்தமிழ்க் கழகங்கள் நிறுவி, தமிழ் வளர்த்தனர் என்பர்.

முதற்கழகம், இடைக்கழகம், கடைக்கழகம் என்ற மூன்றிலும் பல்லாயிரமாண்டு, ஆயிரக்கணக்கில் புலமையர் இருந்து, முத்தமிழழுயும் முற்றுற ஆய்ந்து பலவாயிரம் பாடல்களும், நூல்களும் யாத்தனர்.

பண்டைய தமிழரசர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களைத் தமக்கு அறிவுரை கூறுபவராக அமர்த்திக் கொண்டனர். சான்று: திருவள்ளுவர் யாத்துள்ள திருக்குறள் நூலே.

அறம், பொருள், இன்பம் பற்றி பாக்கள் இயற்றிய வள்ளுவர்

அரசியல் பற்றியே மிகுதியான பதிகங்கள் (அதிகாரங்கள்) யாத்துள்ளார். 133 பதிகங்களுள், 70 பதிகங்கள் (அரசியல்) பொருட்பாலில் பாடியுள்ளார். அத்துப்பால் 38 பதிகங்கள் காமத்துப்பால் 25 பதிகங்கள். நக்கிரர், அவ்வையார், சாத்தனார், பிசிராந்தையார், பெருஞ்சித்திரனார், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர், கபிலர், பரணர், வில்லிபுத்தூரார், கம்பர் வரலாறுகள் முற்காலப் புலவர்களின் வாழ்க்கை நிலையை விளக்குவனவாம்.

உ. புலவர் இயல்பு:

முற்காலப் புலவர்கள் பெருந்தன்மையும், தனமானமும், இறுமாப்பும், ஏக்கழுத்தமும் உடையவராய் இருந்தனர். பொதுவாக மக்களிடத்தில் செல்வாக்கும், சீரமைவும் பெற்றிருந்தனர்.

தம் மதிப்புக்கு ஊறு நேரும் நிலைவரின் அரசர் பகையையும் பொருள்படுத்தாமல் கண்ணாறக் கடுஞ்சோல் கழறிச் சென்று விடுவர்.

மன்னவனும் நீயோ, வளநாடும் உன்னதோ
உன்னன யறிந்தோ தமிழை ஓநினேன் என்னன
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ உன்னடோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு என்று
குலோத்துங்க சோழனைப் பார்த்து கம்பர் கூறிய செய்யுள்
அற்றைப் புலவர்களின் ஏக்கழுத்தத்திற்கோர் எடுத்துக்காட்டாம்.

அக்காலப் புலவர்கள் தமிழ்நாட்டினுள்ள எல்லா ஊர்களையும் தமது சொந்த ஊராகவும், தமிழ்மக்களையெல்லாம் தம் உறவினராகவும் கருதும் பொதுமை நலஞ் சான்றவர்களாகவும் விளங்கினார்.

'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்னும் புறப்பாட்டடியும், 'கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு' என்னும் பாவடியும்

'அறிவுடையோ னாறு அரசுஞ் செல்லும்,' என்கிற செய்யுளடியும்

பண்டைப் புலவர்களின் செல்வாக்கினைப் பறைசாற்றுவன வாய்ஸ்னன.

அன்று அரசர்களும், பெருநிலக்கிழாரும், புலவர்களைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினார். இன்றோ, அத்தகைய, அறிவுக்கு மதிப்பளிக்கும் நல்லோரிலர் எனலாம்.

இன்று புலவர் எனப்படுவோரும், பண்டுபோல் துணிவும், அறிவும், ஆற்றலும், தன்மானமும் உள்ளவர் என்று சொல்ல வியலவில்லை. ஏனெனில், இன்றைய புலவர்கள் அரசும், அதிகாரிகளும் போகிற போக்கிலேயே போகிறார்கள். பதவிகளில் இருப்பவர்களைப் புகழ்ந்து பேசி, போற்றி, பாராட்டித் தம் கருமியங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் நிலையில் தாம் இருக்கிறார்கள். தமக்கெண எக்கோட்பாடும் இல்லாதவராய்னர் பலர்.

உண்மையில் நல்ல அறிவும், நிறுவும், துணிவும் உள்ள புலவர் பலர் புறக்கணிக்கப்பட்டு இலை மறைகாய் போல் இருக்கின்றனர்.

இற்றையரக நல்லறிஞர்களை நாடுவதில்லை; நல்லறிஞர் போல் நடிப்பாரையும், புகழாப் புகழ்ச்சி கூறுவாரையும் அழைத்து, அமர்த்திச் சிறப்புச் செய்கிறது. உள்ளதும், உற்றுதும், உறுவதும் உரைக்கும் புலமையரைப் போற்றுவாரிலர்.

"மானமழிந்த பின் வாழாமை முன்னினிதே" என்பது அவர்தம் குறிக்கோளாகும்.

முன்கால அரசரும், அறிஞரும், பிறகும் தம்மை எவராவது நேரில் போந்து புகழ்ந்து பேசினால் மிகவும் நாணிதலைசாய்த்துக்கொள்வாராம். இதனைப் பின்வரும் கலித்தொனக்கூடி கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

'தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச' என்று மானையில் மரத்தின் இலைகள் மூடிக் கொள்வது கண்ட புலவர் அதற்குத் தம்புகழ் கேட்டாரை உவணமயாக்கிக் கூறுகிறார்.

இன்று தம்மை நேர்க்கு நேர் புகழாதவரை மதிக்காதவரே பலராய்னர்.

உ. வாணிகம்:

வாணிகம், வணிகம், வாணிபம் ஆகிய மூன்று சோற்களும் ஒரே பொருளன. பொருள். செட்டு, சிக்கனம், மிகுந்த பெறுதியடையும் பொருட்டுச் செய்யும் வாங்குதல், கொடுத்தல் தொழில் வாணிகம் என்பர்.

செட்டாகத் தொழில் செய்பவன் செட்டி, இறுதியில் 'ஆர்' சேர்த்து செட்டியார் என்பதும் வழக்கு.

பண்டு தமிழகத்தில் அயல்நாடுகளுடன் வாணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்றமை கழகக்கால இலக்கியங்களால் அறியக்

கிடைக்கிறது.

முத்து, பவழம், பட்டு, மயிற்பீவி, பருத்தி, அரிசி, யிளகு முதலியன தமிழ் நாட்டிலிருந்து அயல்நாடுக்கு அனுப்பப் பெற்றன.

பிற நாடுகளினின்றும் பளிங்குப் பொருள்கள், இரும்பு, மரம், கைவினைப் பொருள்கள், குதிரைகள் இறக்கப் பெற்றன.

தமிழகத்தின் பண்ணைய துறைமுகங்கள்:கபாடபுரம், மணிபுரம், காவிரிப்பூம் பட்டினம், வஞ்சி, கொற்கை ஆகியன.

கடாரம், மலைநாடு, சாவகம், துருக்கி, அரேபியா, அய்ரோப்பா, நண்ணிலக் கடற்பகுதிகள், ரோமாபுரி, எகிப்து, முதலிய நாடுகளுடன் தமிழ்நாடு வாணிகத் தொடர்பு, கொண்டிருந்தது.

புகார், வஞ்சி, கொற்கைத் துறைமுகங்களில் அயல்நாட்டுக் கப்பல்கள் சரக்குகளைக் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டு, இங்கிருந்து தமக்கு (வேண்டிய)த் தேவையான சரக்குகளை ஏற்றிச்சென்றன.

மேற்கண்ட துறைகளில் பொருள்கள் சிப்பங்களாகக் கட்டி, புலி, வில், கயல் முத்திரைகள் இடப்பெற்றிருந்தன. இவ்வாறே அயல்நாட்டுச் சரக்குகளும் வந்து குவிந்து கிடந்தன. திறந்த வெளியில் கிடந்த இப்பொருள்களை எவரும் அன்று களவர்ட மாட்டார்களாம் இன்று...?

மரக்கலங்கள் வாயிலாகவே கடல் வாணிகம் நடந்தது. நிலத்தின் வழியாகவும் வாணிகம் நடந்தது. பொதிமாடுகள் கட்டைவண்டிகள் மூலம் நிலவழி வணிகம் நடத்தினர்.

நாட்டின் பொருளியல் நிலை சீர்ப்பட தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் பெருந்தொண்டாற்றினர்.

உ. சார்த்து:

வணிகர்கள் திருடர்க்கு அஞ்சி கூட்டம் கூட்டமாகவே சென்றனர். இவ் வணிகர் கூட்டம் 'சார்த்து' எனப்பெற்றது. தமிழ் இலக்கியங்களல் 'சாத்து' என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஒருவரோடாருவர் சார்ந்து (இணைந்து அல்லது கூடி) செல்வதால் சார்த்து என்பதே, சரியெனக் கருதுகிறோம். அறிஞர் ஆய்ந்துணர்க.

அக்கால வணிகர் தம் நன்மையுடன் மக்கள் நன்மையையும் நாடியே வணிகம் செய்தனர்.

கொள்வதும் நிறைகொள்ளது
கொடுப்பதும் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும் பண்பினர். (பட்டினப்)

தாம் வாங்கும் பொருள்களையும் அளவுக்குமேல் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் பிறரிடம் கொடுக்கும் போழ்தும் அளவைக் குறைத்தும் கொடுக்கமாட்டார்கள் தாங்கள் பொருள்களை வாங்கிய விலைகளையும், விற்பதால் கிடைக்கும் ஊதியத்தையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லியே விற்பார்கள்.

சராயிரம் ஆண்டுக்கு முன் வாழ்ந்திருந்த திருவள்ளவரும், வாணிகர்கள் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப் பிறவும் தமபோல் செயின், என்று கூறியுள்ளார்.

பொருள். பிறர் பொருள்களையும் தம்முடைய பொருள்கள் போலப் பேணி வாணிகம் செய்பவர்க்கு அதுவே சிறந்த வாணிகமாகும்.

ஆனால், இன்றைய வணிகர் நிலைமையை என்னிப் பார்க்கின் மனம் மாழ்காமல் இருக்கவொல்லாது. முற்றும் மாறுபட்டதே.

மக்களிடம் எந்தெந்த வகையில் முறைதவறி வணிகர்கள் செய்தால் மிகு வகையில் முறைதவறி வணிகர்கள் செய்தால் மிகு பொருள் ஈட்டலாம் என்பதே இன்றைய வணிகர்கோள்.

உக. கைத்தொழில்கள்:

தமிழ்நாட்டில் மேனாளில் மக்கள் செய்து வந்த தொழில்கள், உழவு, நெசவு, மரவேலை, கல்தச்ச, பொன்வேலை, மண்வேலை, கட்டிடவேலை முதலியனவாம்.

உழுவுத்தொழில்

உழுவுத்தழில், பயிர்த்தொழில், வேளாண்மை என்றும் கூறுவர். இதுவே இந்நாட்டு முதன்மைத் தொழில். திருவள்ளுவரும், உழுவு பற்றித்தான் ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார்.

வள்ளுவர் நெசவுத்தொழில் செய்தார் என யாரோ கதை கட்டி விட்டனர் ஆனால், நெசவுத்தொழில் பற்றி குறளில் யான்டும் குறிப்பில்லை.

உழுவே தமிழர்களின் சிறப்புத் தொழில். இதனை,

சழன்றும் ஏர்ப் பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.
உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல்ப பவர், என்னும்
குற்பாக்கள் கொண்டு அறிக.

உண்டி முதற்றே உலகு ஆதவின் உயிர்காக்கும் தொழிலாகிய
உழவையே பெரிதும் போற்றினார். உழவுத் தொழில் செய்பவர்
அதனைச் செய்யாது விட்டு விடுவாராயின் விருப்பு, வெறுப்பு
என்பவற்றை விட்டுவிட்டோம் என்பார்க்கும் அந்நெறியில்
நிலைத்து நிற்றல் இயலாததாகும்.

நெசவுத்தொழில்:

உ.னைவுக்கு அடுத்த தேவை உடையாதவின்,
நெசவுத் தொழிலை இரண்டாம் இடத்தில் வைத்தனர்.
எலிமயிராலும் மிக மெஸ்லிய ஆடைகள் நெய்தனர். பருத்திப்
பஞ்சினால் மென்மையான ஆடைகள் நெய்தனர்.

பாலாவி யன்ன மேலாடை நெய்வோர், என்றும்
பாம்பு உரித்தன்ன அறுவை நல்கி, என்றும்,
பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுண்வினைக் காருகர், என்றம்
பழைய இலக்கியங்கள் பகர்கின்றார்.

பட்டு, பருத்தி, மயிர் ஆகியவற்றால் நூட்பமான, மெஸ்லிய
உடைகள் நெய்தனர் என அறிகிறோம்.

எட்டுமூழ வேட்டியை ஒரு கணையாழிக்குள் செலுத்தி அடுத்த
பக்கம் இழுத்துவிடலாம். அத்துணை மென்மையான ஆடைகள்
அன்று நெய்தனர்.

நெசவுத் தொழிலில் நுண்ணிய அறிவு, படைத்தவராக
இருந்தனர்.

இன்றும், கைத்தறியாடை நெய்வதில் தமிழர் வல்லுநராகவே
உள்ளனர் என்பது நோக்கற்பாலது.

கட்டிடக்கலை:

உணவு, உடைகளுக்கு அடுத்து உறையுளாகும். உறையுளாகிய
இல்லம் (வீடு) அமைப்பதிலும் பண்டைத்தமிழர் வல்லவரா
யிருந்தனர். நான்மாடக் கூடங்கள் கல்லாலும், காரையாலும்
கட்டினர். இன்று பழுதுபட்ட நிலையிலுள்ள கட்டிடங்கள்

அதற்குச் சான்றாகும்.

இன்றைய கொற்றருள் (கொத்தருள்) வழிவழிவந்த தொழில் செய்பவர் பலருளர்.

சிற்பக்கலை:

சிற்பக்கலை வல்லுநர் பலர் அயல் நாட்டாரும் புகழும் வண்ணம் கட்டிடங்கள், சிற்பங்கள் அமைக்கின்றனர்.

பண்ணைய சிற்பிகள், கொற்றர்களின் கைத்திறனுக்கு இன்றுள்ள பழையான தேவகங்க (கோவில்) மேல் தக்க எடுத்துக் காட்டாம். சிந்து வெளி நாகரிகம் பழந்தமிழரதே. பழந்தமிழர் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலைத் திறனுக்கு அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ அகழ்வாராய்ச்சி சான்றாகவுள்ளது.

மரவேலை:

மரத்தால் பல பொருள்கள் செய்பவர் இன்று தச்சர் (தைச்சர்) என்றழைக்கப் பெறுகின்றனர். தச்சாசாரி என்றும் செப்புவர்.

பற்றர் (பத்தர்), பொற்கொல்லர் என்பார் செம்பொன், வெண்பொன்னால் அணிகலன்கள் செய்பவராவர்.

இரும்பினால் பல பொருள்கள் செய்தவர் கொல்லர் அல்லது கருமார் எனப்பெற்றனர். இரும்பை அன்று கரும்பொன் என்பர்.

செம்பு, பித்தனை, வெண்கலம் ஆகியவற்றால் ஏனங்கள், பிற பொருள்கள் வனைந்தவர் கண்ணார் அல்லது கம்மாளர் எனப்பட்டனர்.

மரத்தினால் நூண்ணிய வேலைப்பாடுமைந்த பொருள்கள் பலவும் செய்தனர்.

நிலைப்பேழைகள், பெட்டிகள், நிலைகள், கதவுகள் ஆகியன செய்வதில் மரவேலை செய்பவர் தம் நூண்ணரினை வப்பயன்படுத்தினார். மரத்தால் பாவைகள், தேர்கள் உருவாக்கினார்.

தமிழர் மரவேலைத்திறம் மிக்கவர் என்பதைத் தமிழகக் கோவில்களில் உள்ள நூட்ப வேலைப்பாடுகள் சான்ற நெடுங்கதவுக்கும் ஊர்திகளும், பெருந்தேர்களும் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது கொண்டு அறியலாம்.

ஐம்பொன்னால் அழகிய படிமங்கள் செய்யும் பொற்கொல்லர் பலரிருந்தனர். பழைய படிமங்களை நூறாயிரக் கணக்கில்

பொருள் கொடுத்து அயல்நாட்டார் இன்று வாங்குகின்றனர். ஆகையால், கோவில்களில் உள்ள படிமங்கள் அடிக்கடி களவாடப்படுகின்றன.

சிவபுரம் குத்தரசன் (நடவரசன்) படிமத்தை எழுபத்தைந்து நூற்றாயிரம் ஒருபா கொடுத்து அமெரிக்க நாட்டுச் செல்வர் ஒருவர் வாங்கினார் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை. ஏன் வாங்கினார்?

அதனுடைய அழகிய அமைப்புதான் அவரை அத்துணைப் பொருள் கொடுத்து வாங்கச் செய்தது. அதனை வாங்கினவத்துக் கோவில் கட்டிக் குடமுழுக்குச் செய்யவில்லை.

அவருடைய மிசைப்பலகையில் தாள் காற்றில் பறக்காமல் செய்யும் பனுப்பொருளாக வைத்து அழுகு பார்த்தார்.

தமிழ் நாட்டு ஒற்றாய்வுத்துறை அதைக் கண்டு பிடித்து, மீட்டு வந்து சிவபுரம் கோவிலில் வைத்துவிட்டதாகச் செய்தித்தான் செய்தி செப்பிற்று.

தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களில் உள்ள பல அழகிய செம்பொன், ஜம்பொன் படிமங்கள் அயல்நாட்டாரர்க்கவர்கின்றன.

இஃது எதைப்புலப்படுத்துகிறது? தமிழ் நாட்டுச் சிற்பக்கலைந் திறனையன்றோ?

அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ, சங்குதாரோ ஆகியவற்றின் புதை பொருளாய்வு மூலம் அங்குப் பண்டிருந்த நாகரிகம் தமிழரே என்று ஆராய்ச்சி அறிஞர் முடிவு செய்துள்ளனர்.

மண்ணுள் புதைந்து போன அந்நகரங்களில் அழிந்த நிலையிலுள்ள வீடுகள் பண்டைத் தமிழரின் கட்டிடக் கலையறிவைத் தெரியப்படுத்துகின்றன.

தெரு அமைப்பு, புதைசாய்க்கடையமைப்பு முதலியன தமிழரின் நகரமைப்புத் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கடல் கொண்ட கபாடபுரம், மணிபுரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய பழம்பெரும் நகரங்கள் பற்றிய நூல்கள் தமிழரின் கட்டிடக்கலை, நகரமைப்புத்திறன் ஆகியவற்றிற்குச் சான்றுரைக்கின்றன.

பொன்னாலும், மணியாலும் கவின் மிக்க அணிகலன்கள் இயற்றும் பொற்கெங்கள் பலர் ஆரசுக் அரசியர்க்கு நகைகள்,

பிற அணிகள் செய்து அளித்தனர். பாண்டியர் ஆண்ட மதுரையில் அரசு குலப்பெண்டிர்க்கு அணிகலன்கள் அமைக்க ஆயிரம் பொற்கொல்லர் இருந்தனரென்றும் அவர்கட்குத் தலைவன் ஒருவன் இருந்தானென்றும் சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது.

ந 0. மொழி:

மொழியப்படுவது, அதாவது சொல்லப்படுவது, மொழியென்றும்; எழுதப்படுவது, அதாவது வரையப்படுவது, எழுத்தென்றும் கூறுப.

உலகில் இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் உளவென்பர் மொழி நூலறிஞர். இவற்றிற்கெல்லாம் தாயாகிய (மூலமாம்) மொழி தமிழ் என்பர் மொழி வல்லார்.

மொழிப் பேரறிஞர் ஞா. தேவநேயப்பாவானர் அவர்கள் எழுதியுள்ள, "முதல் தாய் மொழி", தமிழ் வரலாறு என்னும் நூல்களைத் தமிழர் யாவரும் வாசித்தல் வேண்டும்.

முதல் மாந்தன் தோன்றிய இடம் குமரிக்கண்டம் (lemuria Continent) என முன்னர் கூறினோம். அஃதே முதலில் மொழி தோன்றிய இடமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் இரு கருத்து இருப்பதற்கில்லை.

முதன்முதல் மக்கள் தோன்றிய ஞான்று ஒரு மொழியும் தெரியாமலே இருந்தனர். கைச்சைக்கயாலும், கணகுரலாலுமே ஒருவர்கொருவர் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொண்டனர்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னரே பேசத் தொடங்கினர் முதலில் குழறியே பேசினர். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் சென்ற பிற்றை ஞான்று சிறிது திருத்தமாகப் பேசத் தலைப்பட்டனர்.

இதனை, வையமீன்ற தொன்மக்க ஞாத்தினைக் கையினாலுரை காலம் இரிந்திடப்

பைய நாவை யசைத்த பசந்தமிழ்

ஜுனை தாள்தலைக் கொண்டு பணிகுவாம்,

என்னும் பழஞ்செய்யுளால் அறிக.

முதலில் குழறிக் குழறிப் பேசியவர்கள் பலநூறு ஆண்டுகள் ஆண் பிறகு சிறிது திருத்தமாகப் பேசத்தொடங்கினர். இங்ஙனம் பல்காலம் பேசியவர்கள் குடும்பம், ஊர் என அமைத்துக்

கொண்டனார்.

பின்னர், மொழியின் தேவையை உணரத் தொடங்கினார். முதலில் திருத்தமற்ற எழுதும் முறையை உருவாக்கினார். நாளாவட்டத்தில் நன்கு பேசக்கற்றனர். அதன் பிறகே திருத்தமான எழுத்துமுறை உருவாக்கப்பெற்றது. அப்பொழுது அதற்கு எந்தப் பெயரும் இட்டிலர். மக்கட்டொகை நாளுக்குநாள் பெருகியது. தக்க இடங்களைத் தேடி, கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றனர். நீணிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் குடியேறி வழிந்தனர்.

கடற்கோள்களாலும், கடல் நீரிப்பாலும் குமரிக் கண்டம் சுருங்கத் தொடங்கியது. மீண்டும் மக்கள் வேறு இடங்களுக்குச் சென்று குடியமர்ந்தனர். சிலர் அங்கேயே தங்கினார். மக்கள் தொகை மிகுந்தது; மொழித் தேவையும் மிகுந்தது. ஆகவே, நெடுங்கணக்கு முறையை ஒருவழிப்படுத்தி எழுதினார். அம்மொழியை மொழிநூலறிஞர் 'பாலி' என்றழைத்தனர்.

அஃது பல்லாண்டு கடந்த பின் பல திரிபுகள் பெற்று "தமிழ்" என்று பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என அறிஞர் கருதுகின்றனர். தமிழ் என்றால் தந்நாட்டு மொழியென்றும், தனியான முகரத்தையுடையது என்றும் பொருள் தரும் என மொழிப்பேர்நிஞர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணார் அவர்களே தமது தமிழ் வரலாறு என்னும் நூலில் எழுதியுள்ளார்.

ஆனால், இன்று சிலர் தமிழ் என்றால் இனிமை எனப் பொருள் கூறி மகிழ்கின்றனர். அவர்தம் தாய் மொழிப்பற்றைப் பாராட்டுகிறோம்.

ஆயினும், தமிழ்; தம்+இழ்; எனப்பகுத்தால் 'தமி' என்பதற்குத் தனி என்றும், தம் எனின் தமது என்றும் பொருள்படும். இனிமை எங்ஙனம் வரும்?

தமிழ்நெடுங்கணக்கில் உயிர் எழுத்துகள் 'அ' முதல் ஒள ஈறாகப் பன்னிரண்டாம்; மெய் எழுத்துகள் 'க' தொடக்கம் 'ன்' முடிய பதினெட்டாம். ஆய்த எழுத்து மூன்று புள்ளி வடிவுடையது. ஃ என்பதாம்.இஃது, அஃகேனாம், தனிநிலை எனவும் வழங்கப்பெறும். ஆக, தமிழ் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை முப்பத்தொன்றாம்.

எழுத்தெனப் படுப,
அகர முதல் னகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப;

சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றவம்கடையே,
என்கிறது தொல்காப்பியம்.

ஆயின், தமிழ் எழுத்துகள் முப்பதென்றும், சார்பு
எழுத்துகள் மூன்று என்றும் கூறுகிறது.

சார்பெழுத்துகள் மூன்றில் ஆய்தம் ஒன்றே தனியான
எழுத்துடையது. ஏனைய குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம்
என்கிற ஜிஞன்டும் பிறமெய்களுடன் இணைந்து ஒவிக்குங்கால்
தம் மாத்திரையில் குறைந்து ஒவிப்பனவேயன்றித் தனியான
எழுத்துகளையுடையன் வன்று.

எனவே, தமிழ் நெடுங்கணக்கெழுத்துகள் முப்பத்தொன்றே.
உயிரும், மெய்யும் கூட்டிப் பிறக்கும் எழுத்துகள் (12 x 18)
இருநூற்றுப்பதினாறு எண்பர். இவை கூட்டெழுத்துகளையன்றித்
தனியெழுத்துகளன்று. சுருக்கமாக எழுதுவதற்காக ஆக்கியவை.

அங்ஙனம் என்கிற சொல்லில் 'ஙு, னு' இரண்டையும் கூட்
டெழுத்து களாக ஆக்காமல் எழுதினால் அங்ஃ + அன் + அம்
என்றுதான் எழுதுதல் வேண்டும்.

ஆதவின், சுருங்கவெழுதினால் எளிதாகவும், விரைவாகவும்
எழுதலாம் எண்பதற்காகவே மெய்யெழுத்துகளுடன் உயிர்
எழுத்துகளையுங் கூட்டி உயிர் மெய்யெழுத்துகளை உருவாக்கினார்.

இப்பொழுது உலகப் பொது மொழியாக விளங்கும்
ஆங்கிலத்திற்கு உயிர் - மெய்யெழுத்துகள் இல.

தமிழில் க் என்னும் மெய்யெழுத்துடன் அ என்னும் உயிர்
எழுத்தைக் கூட்டி எழுதினால் (க+அ) 'க' என்கிற உயிர்மெய்ய
எழுத்து உருவாகிறது.

இதுபோன்றே 'க் உடன் பிற உயிர் எழுத்துகளையும் கூட்டி
(சேர்ந்து) எழுதினால், கா, கி, கீ, கு, கூ, கெ, கை, கொ, கோ,
கெள் என்னும் ககர உயிர் மெய்கள் உண்டாகின்றன.

முற்காலத் தமிழ்ச் சான்றோர் எண்ணிப்பார்த்து தமிழ்
வனங்கருதி உயிர்மெய் எழுத்துகளை உருவாக்கி
உதவியமைக்கு இற்றைத் தமிழர் அற்றைத்தமிழர்க்கு நன்றி
சொல்லக் கடமைப் பட்டுள்ளோம். இல்லையேல் உயிரெழுத்து,
மெய்யெழுத்து வரிசைப்படி கூட்டி எழுத வேண்டிய நிலையே
ஏற்பட்டிருக்கும்.

மருந்துவமுறை

மருந்து: மருந்திவிருந்து மருந்துவம் உண்டாயிற்று; மருவினின்று மருந்துண்டாயிற்று.

மரு என்றால் மணப்புல், மலை எனப்பொருள்; மருந்து எனின் அழுது என்று பொருள். மலையிலுள்ள ஒரு வகை மணப்புல் கொண்டு மருந்து செய்தனர் போலும் பண்டைத்தமிழர். பின்னர், மலையிலுள்ள பல மூலிகைகளையும், பச்சிலைகளையும் கண்டு மருந்தாகக் கொண்டனர்.

அழுது, அமிழ்து என்பன ஒரே பொருளான. அழுது, பால், சொறு, உணவு, இனிய பொருள், சாவா மருந்து எனப் பலபொருளையும் சொல். இக்காலத்தில் சிலர் அழுது படையல் விழா நடத்துவதை நாம் அறிவோம்.

இன்று நாம் உண்ணும் உணவில் மருந்துப் பொருள்களாகிய மிளகு, சீரகம், வெந்தயம், பூண்டு, வெங்காயம், மல்லி, மஞ்சள், இஞ்சி முதலியவற்றை நாள்தோறும் பயன்படுத்துகிறோம். கீரை வகைகளும், கொத்துமல்லி, கறிவேப்பிலை முதலியனவும் பயன்படுகின்றன.

இயற்கை மருந்துவம் செய்பவர் காலையில் அறுகம்புல்லை நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்தச் செய்கிறார்.

ஆகவே, பண்டைத்தமிழ் மருந்துவர் மலையிலிருந்த புல், பூண்டு, செடி, கொடிகளைக் கொண்டே நோய் நீக்கும் மருந்துகள் செய்துள்ளர். அதனால், அதனை இயற்கை மருந்துவம் என்றனர்.

தமிழ்நாட்டுச் சித்தர் (அறிஞர்) கள் மலையில் அதாவது பொஞ்சி மலையில், வாழ்ந்திருந்தனர் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

'பதினெண் சித்தர்' எனச் சொல்லப் பெறுபவர் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களே.

அகத்தியர், போகர் என்ற சித்தர்கள் பொஞ்சி மலையில் இருந்தவர்கள்தாம்.

அகத்தியர் என்பவர் வடநாட்டிவிருந்து வந்தவர் என்று தவறான கருத்து நிலவுகிறது. அவர் தொன்மம் (புராணம்) கற்பனை செய்தவர். அவர்க்கும் தமிழில் இலக்கண நூல் யாத்த அகத்தியர்க்கும் தொடர்பேயில்லை.

ஆராய்ச்சி அறிவற்ற தமிழர் தொன்மக் கதை கூறும் வடநாட்டு "அகஸ்தி" யருடன் தமிழ முனிவர் அகத்தியரை ஒன்றுபடுத்தி மக்களை மருளச்செய்கின்றனர். அறிவுள்ள தமிழர் உண்மை

உணர்வர்.

தமிழ் முனிவர் அகத்தியர் தமிழுக்கு இலக்கணம் வசூத்து, தமிழ் மக்களின் அறியாமையைப் போக்கியதுடன் அமையாது, உடலுக்கு நேரும் நோய்களை நீக்க மருத்துவ நாலும் யாத்தவர். அவை 'அகத்தியம்' என்றழைக்கப்பெற்றன.

"போகர் ஏழாயிரம்" என்றொரு மருத்துவநூல் போகர் என்ற சித்தரால் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது.

சித்தர்களால் கையாளப் பெற்ற மருத்துவமுறைதான் இன்று சித்த மருத்துவம் என்று பெயர் பெற்றது.

மருத்துவர்:

மருந்து கொடுத்து நோயைக் குணப்படுத்துபவர் மருத்துவர் எனப்பெற்றனர். தமிழ்நாட்டில் சித்த மருத்துவம் பெருவழக்காயிருந்தது என்பதற்கு மருத்துவகுலம் என்று ஒன்று இன்றும் இருப்பது தக்க சான்றாம்.

மருந்துராட்டிப் பண்டுவம் (சிகிச்சை) செய்தவர் பண்டுவர் என அழைக்கப்பெற்றனர். அதனைப் பிற்காலத்தார் 'பண்டிதர்' என்று திரித்துவிட்டனர்.

இடைக்காலத்தில் சித்தமருத்துவம் சீர்குலைந்துபோயிற்று. கரணியம், பல இனத்தவரும் தமிழ்நாட்டில் வந்து தங்கியமையே. அறிஞர் அண்ணாத்துறையார் தலைமையிலான தயிழக அரசு சித்த மருத்துவத்திற்குப் புத்துயிர்ணடியுள்ளது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் 'அல்லோபதி' மருத்துவ முறை வந்தபின் தமிழ் மக்கள் தமிழ் மருத்துவ முறையை (சித்த மருத்துவத்தை) மறந்துவிட்டனர் என்றே கூறலாம்.

அதனபிறகு 'ஸமியோபதி' 'ஆயுள்வேதம்' முதல் பல முறைகள் தமிழகம் புக்கனன.

விலங்குகள், பறவைகள் நோய்கள் போக்கும் மருத்துவமும் இருந்தது. ஊர்தோறும் மாட்டு மருத்துவர் (வைத்தியர்) கள் இருந்தனர்; இன்றும் சில ஊர்களில் இருக்கின்றனர்; அம்மருத்துவ நூல் மாட்டுவாகடம் எனப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டு மருத்துவமுறை இன்று தீராத நோய்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் தன்மையுடையது. ஆனால், தமிழ் மக்கள், தமிழ் (சித்த) மருத்துவ முறையைப் பெரிதும் நாடு வதில்லை.

தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியை நாடாதது போன்றதே

இதுவும். திருவள்ளுவர் 'மருந்து' என்று ஒரு பதிகமே பாடியுள்ளார் தமது குறள் நூலில் தமிழ் மருந்துவழுறை சீரியது என்பதற்கு இஃதோர் சான்றெனவாம்.

நட.தமிழ் மொழி:

சிறப்பெழுத்து.

தமிழ் மொழியைத் தவிர்த்து வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லாத ஓர் எழுத்து 'ஃ' ஆகும். ஆகையால்... இதனைச் சிறப்பு மூலம் என்கிறோம்.

தமிழில் உள்ள ஒரு சொல்லைப் பலுக்கும் (உச்சரிக்கும்) போழ்து அதில் ஒவிக்காத எழுத்தே இராது. ஆனால், சில மொழிகளில் ஒவிக்காமலிருக்கும் எழுத்துகளும் உள். ஆங்கிலத்தில் இத்தகைய எழுத்துகள் (Silent Alphabets) நிரம்ப இருக்கின்றன.

தமிழின் பெருமை:

உலக மொழிகட்கல்லாம் மூலமாக மினிரும் தமிழ்மொழியை, சில்லொர் சமற்கிருதத்தினிருந்து தோண்டியது என்று செப்புகின்றனர். தமிழியல் பறியாத தடம்மாறிகளை என்னென்பது?

மொழிப் பேரவீரர் தேவநேயனார் தீட்டியுள்ள வடமொழி வரலாறு கண்டு உண்மையுள்ளது.

தமிழ்ச் சொற்களுடன் பிறொமொழிச் சொற்களையும் சேர்த்து வழங்கினால்தான் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியடையும் என்று வாதாடுகின்ற வன் கண்ணர்களும் தமிழ்நாட்டில் உளர் என்பதுதான் வியப்பாகும். அவர்தம் அறியாமையை என்னவுக்கின்றோம்.

தன்னிடம் பணமில்லாதவன் தான் பிறரிடம் கடன் பெற முயல்வான்; தன்னிடம் நிறையப் பணம் இருக்கும்போழ்து பிறரிடம் கடனோ, கைமாற்றோ கேட்பின் நகைப்புக்கிட மாறு மன்றோ? அஃதொப்ப சொல்வாம், பொருள்வளம் சான்ற தமிழ்மொழி பிறமொழிகளிலிருந்து சொற்கள் கடன்பெற அல்லது எடுக்கவேண்டிய தேவையேயில்லை.

அங்ஙனம் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழுடன் கலந்து எழுதினாலும், பேசினாலும் அம்மொழிச் சொற்களுக்கு நேரான

தூய தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கு ஒழியும்.

ஆயின், தமிழ்மொழி வளர்வதற்கு மாறாகத் தமிழ் வளர்ச்சி குன்றிக் கொண்டே போகும். இறுதியில் மொழியழிவுக்கே வழிவகுக்கும்.

இன்று நாம்கீ பேசும். எழுதும் முறைகளில் வேற்று மொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்துள்ளமையை தமிழ் நெஞ்சமுள்ளவர் அறியாமலிருக்க மாட்டார்.

தமிழ்ச்சொற்கள், பிறமொழிச் சேர்க்கையால், வழக் கொழிந்தமைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் தருவாம்:

'கஷ்டம்' என்னும் வடசொல்லைச் சேர்த்ததனால் துன்பம், தொல்லை தொலைந்தன; 'நஷ்டம்' வந்ததால் இழப்பு ஏதிலிட்டது; புஸ்தகம் புகுந்ததும் பொத்தகம் போய்விட்டது; 'புஷ்பம்' நூழைந்ததால் மலர் மறைந்துவிட்டது; 'லாபம்' வந்தமையின் ஊநியும், பெறுதி ஓடிவிட்டன. 'சௌரியம்', 'சௌக்கியம்', 'ககம்' கலந்த பின் நலம், நன்று நீங்கின; 'பரின கஷ் புகுந்து தேர்வு போயிற்று; 'வாத்தியார்' வந்தார் ஆசிரியர் போய்விட்டார்; 'சார்' போந்தார் ஜ்யா அகன்றார்; 'பேனா' புகுந்தது தூவல் தொலைந்தது. போந்தார் ஜ்யா அகன்றார்; 'பேனா' புகுந்தது தூவல் தொலைந்தது.

இங்ஙனம் ஆயிரக்கணக்கான தூய தமிழ்ச்சொற்கள் பிறமொழிக் கலப்பால் வழக்கற்றுப் போயினவென அறிக். மறைமலையடிகள் மகளார் புலவர் தி. நீலாம்பிகை அம்மையார் எழுதியுள்ள வடசொல் தமிழ் அகர வரிசை என்னும் நூலைப்பார்க்க.

மேலும் மேலும் வேற்றுக்கொழிச் சொற்களைச் சேர்த்துக் கொண்டே போனால் இறுதி என்னாகும் என்பதைத் தமிழ் நெஞ்சங்கள் தெரிந்து கொள்ளவும்.

தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துஞ்சும் ஆகிய மொழிகள் உண்டானாற்போன்று ஒரு புது மொழியாகத் தமிழ் மாறுபடும் என்பதில் ஜ்யமில்லை. ஏனெனில், தமிழ் ஒர் உயர்தனிச் செம்மொழி; பிற மொழிக்கலப்பு அதனை அழிக்குமேயன்றி வளர்க்காது!

இன்றுவரை நூற்றுக்குமேல் இந்திச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து உள்ளமையும் காண்க.

நந். அறிவியல் கலைச் சொற்கள்:

இன்றைய அறிவியல் சொற்களுக்குத் தூய தமிழ்ச் சொற்கள்

இல்லை என்பது மெய்யே! ஏனெனின், அறிவியல் 'கணவியில் ஆய்வு செய்தவர், அல்லது செய்பவர் தமிழராயிருந்து தமிழில் ஆய்வு செய்தால்லவா, தமிழ்ச்சொற்கள் பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கும்?

இப்பொழுது தமிழர் ஆய்வு நடத்தினால் கூட ஆங்கிலத்தில்தான் ஆய்வு முடிவை எழுதுகிறார். அது தான் பெருமையென்று கருதுகிறார் தமிழர் எங்கே தமிழ் வளரும்?

அறிவியல் கலைச்சொற்கள் இல்லையென்றால் தமிழில் ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி வேற்று மொழிச்சொற்களை அப்படியே எடுத்தாள்வது தமிழை வளர்க்காது! தமிழக அரசு அறிவியல் கலைச்சொற்களைத் தமிழாக்கம் செய்யப் பெரிய பட்டம் பெற்றவராக மட்டில் தேர்ந்தெடுக்காமல், அவரினும் தூய தமிழ்ப்பற்றும், தூய தமிழறிவும், சிறந்த ஆங்கில அறிவும் உள்ளவராகத் தெரிவு செய்தல் வேண்டும். இன்று அறிவியற்கலைச் சொற்களைத் தமிழாக்கம் செய்பவர் தூய தமிழ்ச் சொற்களாகவும், பொருத்தமான நல்ல சொற்களாகவும் ஆக்கஞ்செய்யத் தெரியாதவர்களாயுள்ள என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேண்டல்:

இக்காலத் தமிழ்ப்புலவர்களும், தமிழ் எழுத்தாளர்களும், ஏனைய தமிழ்மக்களும் பழகிக் கொள்ளுமாறு பணிவுடன் வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்ச்சொல் எது, பிறமொழிச் சொல் எது என்று அறிய இயலாத தமிழன்பர்கள் யாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட "வடச்சொற்றமிழ் அகரவரிசை" என்னும் நூலையும் எமது வேலா பிற மொழி - தமிழ் அகரமுதலியையும் பார்த்து அறிக.

மக்கள் மொழியில் எழுதினால்தான் எல்லார்க்கும் எளிதில் புரியும் என்று சொல்லிக்கொண்டு தமிழ்க்கொலை செய்யவேண்டாமென்று இன்றைய புதுமை எழுத்தாளர்களை வேண்டுகிறோம். மக்கள் மொழி என ஒரு மொழியும் இல்லை. கற்றவர்கள், எழுத்தாளர்கள் பேசும், எழுதும் மொழிகளே மக்கள் பேசும் மொழியாகிறது. மக்களுக்கென்று தனியே ஒரு மொழியும் இல்லை என உணர்க

இன்றைய எழுத்தாளர்கள் மக்கள் மொழி என்கிற பெயரில்

தமிழ்மொழியைக் கொச்சையாக்குகின்றனர். எனவே, அம்முறையைக் கைவிட்டு நன்முறையை நாடவிழகிறோம்.

உச. தமிழ் இசை:

பண்டைய தமிழ் இசை ஏறத்தாழ இறந்துவிட்டதென்றே இயம்பலாம். அதற்கு மாற்றாக இன்று கருநாடக இசை அந்த இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது. இக்கருநாடக இசையையே தமிழிசையென்று கூறுவாரும் உளர்.

தமிழிசை பற்றிய பழைய தமிழ்நூல் எதுவும் கிடைத்திலது. இசைநுணுக்கம் என்றொரு நூல் பெயர் தெரிகிறது. ஆனால், அஃது இன்று கிடைத்திலது.

பிற்கால இசை நூல்கள் கலப்பு நூல்களே. தமிழிசைபற்றி முழுமையாக அறிய எந்த நூலும் இன்றில்லை. யாவும் அழிந்தோ, அழிக்கப்பட்டோ இருக்கலாம்.

"பஞ்ச மரபு," என்ற இசைநூல் ஒன்று கிடைத்துளதாக. குடந்தை தமிழ்ப்பண் ஆராய்ச்சி வித்தகர் சுந்தரேசனார் சொன்னார்.

இவர், யாழ்நூல் இயற்றிய யாழ்ப்பானம் விபுலா நந்த அடிகளார் மரபை யொட்டித் தமிழிசைபற்றி ஆய்வு செய்து, அவ்வாறே இசைத்தும் அரங்குகள் நடத்தினார்.

இப்பொழுதுள்ள தமிழ்நூல்களுள் முத்தமிழ் நூல் எனக் கூறத்தக்கது சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே. தமிழிசைபற்றி ஓரளவு அறிய உதவுவது பரிபாடலாகும். பண்ணிரு திருமுறைகளில் தமிழ்ப்பண்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இன்று இசையரங்குகளில் பாடுவோர் யாவரும் கருநாடக இசையிலேயே பாடுகின்றனர். தமிழிசை அவர்கட்டுத் தெரியாத வொன்று.

தமிழிசை மறுமலர்ச்சி:

செட்டிநாட்டரசர் அண்ணா மலையார் தமிழிசை மறுமலர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்டார். திரு. இரா. கி. சண்முகனார் (மேனாள் இந்திய குவை அமைச்சர்) அவர்கள் தமிழ் இசை மன்றம் தொடங்கியவராவர். அண்ணா மலை பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழிசைத்துறை என்று நிறுவப்பெற்றுள்ளது. தமிழிசை பயில்பவர்கட்டுப் பட்டங்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

கரந்தை தமிழ்க் கழகத்தில் இருந்த தமிழிசைப்புவர் விபுலாநந்த அடிகளார் யாழ்நூல் என்னும் பெயரில் ஓர் இசைநூல் இயற்றியுதவியுள்ளார்.

பண்டைத் தமிழிசை பற்றி அறிய இன்று துணையாக இருப்பது அந்நூல் ஒன்றே.

இக்காலத்தில் ச,ரி,க,ம,ப,த,நி என்று பாடும் ஏழிசை தமிழிசையன்று. அவை, சட்சம், தைவதம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம். நிடாதம் என்ற ஏழிசையின் அடியாகத் தோன்றியவை. இப்பெயர்களே தமிழ்ல்ல.

குரல், துத்தம், உழை, இளி, விளரி, தாரம், கைக்கிளை, என்பன பண்டைத் தமிழிசைப் பெயர்களாம். இவை ஆ, ஈ, ச, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஒள என்னும் எழுத்துகளால் இசைக்கப்பெற்றன.

பரிபாடவில் காணப்படும் பண்கள் பாலையாழ், பண்ணேநிறம், நேர்திறம், காந்தாரம் என்பன.

தேவாரத்தில், நட்டபாடை, தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், தக்கேசி; குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி, யாழ்முரி, இந்தளம், சீகாமரம், பியந்தைக் காந்தாரம், நட்ட ராகம், திருவிதாரகம், செவ்வழி, காந்தாரபஞ்சமம், கொல்லி, கொல்லிக் கெளவாணம், கெளசிகம், பஞ்சமம், சாதாரி, பழம் பஞ்சரம், திருஇயமம், புறநீர்மை, அந்தாளிக்குறிஞ்சி, திருநேரிசை, திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, பெரிய திருத்தாண்டகம், புக்க திருத்தாண்டகம், ஏழைத்திருத்தாண்டகம், அடையாளத் திருத்தாண்டகம், திருவடித் திருத்தாண்டகம், சாப்புத் திருத்தாண்டகம் ஆகிய பண்கள் காணப்படுகின்றன. இன்று இசையரங்குகளில் இவை பயன்படவில்லை.

இப்பண்கள் வழக்கொழிந்தமைக்குத் துழிழர்களின் ஏமாளித்தனமே கரணியமாம்.

இன்றைய தமிழர் சிலர் காலம் போன கடைசியில் உணரத் தொடங்கியுளர். இவர்கள் மீண்டும் தமிழிசையை அரியனையேற்ற முன்வருவார்களாக. தமிழர் அனைவரும் இதற்கு உதவுவாராக.

தமிழ்ப்பகைவர் தமிழ் இசையைக்கருநாடக இசையாக மாற்றிவிட்டனர் என்பது இன்றைய ஆராய்ச்சியறிஞர் கருத்து.

தமிழிசை பற்றித் தெளிவாக அறிய ஆர்வமுள்ள தமிழன்பர்கள் சிலப்பநிகரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரையையும், விபுலாநந்த அடிகளார் எழுதியுள்ள யாழ்நூலையும், பண்ணொராய்ச்சி வித்தகர்,

குடந்தை ப. சுந்தரேசனார் எழுதிய இசைத்தமிழ்ப் பயிற்சி நூலையும் வாங்கிப் படிக்குமாறு வளியுறுத்துகிறோம்.

திருவையாற்றில் தமிழ் இசைமன்றம் ஒன்று தொடங்கப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் அது தமிழிசையை மறுமலர்ச்சி செய்கிறதா? என்பது தெற்றெனத் தெரியவில்லை.

ஈரு. நாடகத் தமிழ்:

முத்தமிழில் மூன்றாவதாக உள்ளது நாடகத் தமிழ் (இயல், இசை, நாடகம்), நாடகம் என்பது கூத்து எண்வும் கூறப்படும். நாடகத் தமிழ் நூல் எதுவும் கிடைத்திலது. அழிந்து போன வற்றுள் அடங்கும் போலும்.

தொல்காப்பியம் அகத்தினை இயல் (53) ம் நூற்பாவில் நாடகம் என்னும் சொல் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளது.

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கவியே பரிபாட்டு ஆயிர பாங்கினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்
என்பது அந்நாற்பா.

இது கொண்டு தமிழில் நாடகம் இருந்தது என அறியக் கூடும்.

நடி என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்தது நாடகம் என்ப. யாதாயினும் மூன்று தமிழாய்ந்த முக்கழகங்களில் யாத்த கூத்துநூல் எதுவும் இன்றில்லை.

இக்குறை களைய, பேரறிஞர் சுந்தரனார் என்பவர், "மனோன்மணீயம்" என்னும் நாடகப் பாவியம் யாத்தனர்.

தமிழ் நாட்டில் பண்டு தொட்டு நடிப்புக்கலை தெருக்கூத்து என்ற பெயரில். பெருவழக்காயிருந்துள்ளது.

இன்று நாட்டுப்புறங்களை (கிராமியக் கலை) என்கிற பெயரில்வானொலி, தொலைக்காட்சி நிலையங்களில் சில நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்படுகின்றன.

கூத்து (நாட்டியம்):

முற்காலத்தில் நடனம், 'கூத்து' என்றே அழைக்கப்பெற்றது. மீது தூய தமிழ்ச்சொல். வடவர் 'நாட்டியம்' என்பர். அதுவும்

தமிழ்ச் சொல்லே. இன்று 'பரதநாட்டியம்' என்கின்றனர். 'பரதம்' தமிழன்று.

தமிழில் உள்ள அகப்பொருள் இலக்கணங்களில் கூத்தர், விறவியர் என்னும் சொற்கள் வந்துளன.

நடனமாடும் ஆடவர் கூத்தர் எனவும், மகளிர் விறவியர் எனவும் அழைக்கப்பெற்றனர்.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அண்மையில் 'விறவிமலை' என்றோர் ஊர் இருப்பது என்டு நினைவு கூற்றபாற்று.

'விறவி' என்னும் சொல் கூத்தாடும் மகளிரைக் குறிக்கும். விறவியர் வாழ்ந்த மலை விறவிமலை என்று உரைக்கப் பெற்றது. இக்காலத்தார் அதனை "விராலிமலை" என்று திரித்து விட்டனர். தமிழ்நாட்டில் பல ஊர்கள் தவறாக வழங்கப் படுகின்றன. தமிழக அரசு திருத்துமாக.

தமிழ்நாட்டில் கூத்தார், கூத்தர் நல்லூர், கூத்தங்குடி, கூத்தனுார் எனப் பல ஊர்கள் உள். பலவூர்களில் கூத்தாடித் தெருக்களும் உள்.

இவைகொண்டு கூத்து (நாடகம்), தமிழகத்தில் பெரிதும் போற்றப் பெற்றுள்ளதென அறியலாம்.

திரைப்படக்காட்சிகள், தொலைக்காட்சிகள் தோன்றிய பின்னர் தமிழ் நாடகக்கலை நசித்து வருகிறது எனலாம்.

வாளைாலி, தொலைக்காட்சிகளில் நடத்தப்படும் நாடகங்கள் வடநாட்டுச் சார்பானவைகளாகவே இருக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியக்கதைகள் கைவிடப்பட்டுள்ளன. நாடகத்தமிழ் நவீவடைவதைத் தமிழக அரசு உணர்ந்து அஃது தமிழ் நாட்டில் மறுமலர்ச்சிபெற ஆவன செய்யவேண்டுகிறோம்.

நூல்முடிபு:

பண்ணடக்காலத் 'தமிழர் வாழ்வியல்' குறித்து யாம் தமிழ் இலக்கியங்களின் துணைக்கொண்டு கண்ட உண்மையான செய்திகளைக் காய்தல் உவத்தவின்றிச் சமன் செய்து. சீர் மூக்கித் தொகுத்து, சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் முறையில் பாற்றுவிழ் நெஞ்சங்கட்டு நல்கியுள்ளோம்.

மேன் மேலும் நுணுகி ஆய்வார்க்கு இச்சிறநூல் ஒர் சுற்றுமகமாக அமையுமென்றே எழுத முற்பட்டோம். முழுமுறிஞர் உலகம் ஏற்றுப் போற்றுமாக.

தந்தமிழிற்க் கழுங்கள் முகிழுத்த நற்றமிழ் நூல்கள் பல. யாம்

முற்பகுதியில் கூறியவாறு, அழிந்தும், அழிக்கப்பட்டு போயினங்கையின் கழக்க காலத்தமிழரின் நாகரிகம், பாண்பு. களை முழுமையாக அறிய நேரான நூல்கள் கிட்டவில்லை.

இன்று கிடைத்துள்ள தமிழ் இலக்கியங்களிலும், இலக்கணகளிலும், அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக, இவை மறை காய்பேச பரந்து கிடக்கிறனம் கண்டு, களித்து திரட்டித் தொகுத்து வெளியிடுள்ளோம்.

இக்காலம் இருக்கும் பண்டைத்தமிழ் நூல்களையெல்லா நாடித்தேடிப் படிப்பது தமிழர்களின் தலையாய கடமையாகு அவற்றில் பலவுண்மைகள் புரியும்.

இன்று தமிழ்ப்புலவர் பட்டம் பெற பயில்பவர் பலர் தமி இலக்கிய இலக்கணங்களைத் துருவித் துருவிப் படிப்பதில்லை குறுக்குவழி, சுருக்குவழிகளையே தேடியலைகின்றனர். ஆதலிபுலமைப்பட்டம் பெற்ற பலர் முழுமையான தமிழ்நிலை சான்றவர் இலர்.

இன்றைக்குக் கிடைக்கும் பண்டைத்தமிழ் நூல்களை தமி என்பவர் எல்லோரும் ஆழந்து கற்று, கற்றவாறு நடைமுறையிப் பயன்படுத்தினால்தான் தமிழ்வளரும். தமிழர் வாழ்வு மலரு

தமிழக்கும் அமிழ்தென்று பேர் அந்தத்
தமிழின்பத் தமிழெங்கள் உயிருக்கு நேர்

என்ற புரட்சிப்பாவலர் கனகசுப்புரத்தினம் அவர்கள் உணர்வு, தமிழன் என்றொரு இனமுண்டு. தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு, என்று பாடிய நாமக்கல் இராமலிங்கனார் ஆய்வாமரிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்குங் காணோம், என்று

பாவலர் பாராதியார் பாடிய காய்தல், உவந்தலற்ற கணிப்பு தமிழர் யாவர்க்கும் இருக்குமாயின், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல் என்றும் போற்றிப் பேணப்பெறும் என்பதுறுதி!

நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும்,
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின். - புறம்.
வாழிய செந்தமிழ், வாழ்க நற்றமிழர்,
வாழிய வளம்மலி வண்டமிழ் நாபே! - திருத்துறைக்கிழ.

தமிழ்ப் புத்தாண்டு

ஆக்கம்: சபேசன்-மெல்பேர்ண்-அவுஸ்திரேலியா
நன்றி: www.tamilnation.org

சித்திரை மாதத்தில் பிறப்பதாகச் சொல்லப்படும் இந்த ஆண்டுப் பிறப்புத்தான் தமிழர்களின் புத்தாண்டா? பல்லாயிரம் ஆண்டுப் பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கொண்டுள்ள தமிழினத்தின் புத்தாண்டு சித்திரை மாதத்தில் தான் வருகின்றதா? இந்த ஆண்டுப் பிறப்பு உண்மையில் தமிழர்களின் ஆண்டுப் பிறப்புத்தானா?

இந்தப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்கள் சற்றே அடங்கியுள்ள இவ்வேளையில் வரலாற்று உண்மைகளையும், ஆய்வுகளையும் தர்க்கரீதியாகச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதுதான் இந்தக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அத்துடன் பண்டைத் தமிழரின் ‘காலக் கணக்கு’ முறை குறித்தும் கருத்தில் கொள்ள விழைகின்றோம்.

இப்போது வழக்கத்தில் உள்ள ஆண்டுக்கணக்கு முறையைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் அது பற்சக்கர முறையில் உள்ளதைக் கவனிக்கலாம். அறுபது ஆண்டுகள் பற்சக்கர முறையில் திரும்பித் திரும்பி வருவதை நாம் காண்கின்றோம். இந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கும் பரபவ முதல் அட்சய என்று அறுபது பெயர்கள் இருக்கின்றன. இந்த அறுபது ஆண்டுகளின் பெயரில் ஒரு பெயர் கூட தமிழ்ப் பெயர் இல்லை.

இந்த அறுபது ஆண்டுப் பற்சக்கர முறை குறித்து முதலில் கவனிப்போம். இந்த முறை வடநாட்டு மன்னனான சாலிவாகனன் என்பவனால் கிறிஸ்தவுக்கு பின் 78ம் ஆண்டில் வடநாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவார்கள். கணிஷ்கன் என்ற அரசனாலும் இது ஏற்படுத்தப் பட்டது என்று கூறுவோரும் உண்டு.

பின்னர் தென்னாட்டில் ஆரியர்களின் ஊடுருவலால், ஆட்சியால் இந்த ஆண்டு முறை படிப்படியாக பரப்பப்பட்டு நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. எந்த ஓர் இனத்தவரின் ஆட்சி ஒரு நாட்டில்

நிறுத்தப்படுகின்றதோ அந்த இனத்தவரின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், கலைகள் போன்றவை அந்த நாட்டினரின் பழக்க வழக் கங்களோடு கலந்து விடுவது இயல்பு. அந்த வகையில் இந்தச்சாலிவாகன முறை பின்னர் மெல்ல மெல்ல நடை முறைப் பழக்கத்திற்கு வந்து விட்டது. அறுபது ஆண்டு பஞ்சக்கர முறை காரணமாக ஆரியர்களிடையே அறுபது வயது நிரம்பியவர்கள் சஷ்டி பூர்த்தி என்ற அறுபதாண்டு விழாவைக் கொண்டாடும் வழமையும் இருக்கின்றது.

மேலும் இந்த அறுபது ஆண்டு முறையைப் புகுத்திய ஆரியத்தின் விளக்கமும் மிகுந்த ஆபாசம் நிறைந்த பொருள் கொண்டதாகும். அபிதான சிந்தாமணி என்ற நூலில் 1392ம் பக்கத்தில் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“ஒருமுறை நாரதமுனிவர், கிருஷ்ணமுர்த்தியை ‘நீர் அறுபதி னாயிரம் கோபிகைகளுடன் கூடியிருக்கின்றீரே! எனக்கொரு கண்ணி கையாவது தரலாகாதா?’ என்று கேட்டார். அதற்கு கண்ணன், ‘நான் இல்லாத பெண்ணை வரிக்க’ என்றான். இதற்கு நாரதர் உடன் பட்டு அறுபதி னாயிரம் வீடுகளிலும் சென்று பார்த்தார். ஆனால் எங்கும் கண்ணன் இல்லாத பெண்களை காண முடியாததால், நாரதர் மீண்டும் கண்ணனிடமே வந்து அவர் திருமேனியில் மையல் கொண்டு அவரை நோக்கி ‘நான் தேவரீரிடம் பெண்ணாக இருந்து ரமிக்க எண்ணம் கொண்டேன்’ என்றார்.

கண்ணன் நாரதரை யமுனையில் ஸ்நானம் செய்ய ஏவ நாரதர் அவ்வாறே செய்து ஓர் அமகுள்ள பெண்ணாக மாநினார். இவருடன் கண்ணன் அறுபது வருடம் கூடி அறுபது குமாரர்களை பெற்றார். அவர்கள் ‘பிரபவ முதல் அட்சய’ இறுதியானவர்களாம். இவர்கள் வருஷமாகும் பதம் பெற்றார்கள்.” (அனைவரும் ஆண்களே, பெண்கள் எவரும் இல்லை)

தமிழனும் தன்னை மறந்ததால் ஆண்டு ‘வருடமாகி’ விட்டது. வடமொழியில் ‘வர்ஷா’ என்றால் பருவகாலம், மழைக்காலம் என்று அர்த்தம். உலகெல்லாம் வாழுகின்ற இனத்தவர்கள் தத்தமக்குரிய ஆண்டுப் பிறப்பில் தான் நற்பணிகளை தொடக்குகிறார்கள். ஆனால்

இந்த சித்திரைப் பிறப்பில் தமிழர்கள் திருமணம், தொழில் தொடக்கம் போன்ற எதையுமே செய்வதில்லை. என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழரின் ‘காலக் கணக்கு முறை’ குறித்துப் புரிந்து கொள்ளுதல் இவ்வேளையில் பொருத்தமானதாக இருக்கக் கூடும். தமிழன் இயற்கையை வணங்கி வந்தவன். மழை, வெயில், குளிர், பனி, தென்றல், வாடை இவை மாறி மாறிப் பருவ காலங்களில் மனிதனை ஆண்டு வந்ததால் இக்காலச் சேர்வையை தமிழன் ‘ஆண்டு’ என்று அழைத்தான், என்று திரு வெங்கட்ராமன் குறிப்பிடுகின்றார். மேல்நாட்டு அறிஞர் சிலேட்டர் என்பவர் தமிழருடைய வானநூற் கணித முறையே வழக்கில் உள்ள எல்லாக் கணிதங்களிலும் நிதானமானது என்று கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்திலும் சங்க நால்களிலும் காணப்படும் வானியற் செய்திகள் உருப்பெற்றுமைக்கு பல்லாயிரமாண்டுகள் பிடித்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை ஆரியர் ஊடுருவலுக்கு முன்னரேயே தமிழர்கள், வானியலில் அரும்பெரிய அளவில் முன்னேறி இருந்தனர் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். தமிழகத்துப் பரதவர்கள் திங்களின் நிலையை கொண்டு சந்திரமானக் காலத்தை கணித்தனர். என்றும் தமிழகத்து உழவர்கள் தூரியன், திங்கள் ஆகியவற்றின் இயக்கத்தையும், பருவங்களையும் அறிந்திருந்தனர் என்றும் ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

தமிழகத்தில் வானியலில் வல்ல அறிஞர்களை ‘அறிவர்கணி, கணியன்’ என அழைத்தார்கள். அரசனுடைய அவையில் பெருங் கணிகள் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. மூவகைக் கால மும் நெறியினாற்றும் அவர்களைத் தொல்காப்பியரும் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழர்கள் காலத்தைக் கணித்ததைச் சுருக்கமாக பார்ப்போம். தமிழர்கள் ஒரு ஆண்டை மட்டும் பகுத்ததோடு நின்று விடவில்லை. ஒரு நாளையும் ஆறு சிறுபொழுதாகப் பகுத்தார்கள். ‘வைகறை, காலை நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம்’ என்று அவற்றை அழைத்தார்கள். ஒரு நாளைக்கு அறுபது நாழிகைகள் என்று கணக்கிட்டுள்ளனர். ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிடங்கள்

கொண்டதாகும். ஆரியர்கள் ஓர் ஆண்டை நான்கு பருவங்களாக வகுத்தார்கள். தமிழர்களே தமது ஆண்டை அந்த ஆண்டுக்குரிய வாழ்வை, ஆறு பருவங்களாக வகுத்தார்கள்.

1. இளவேனில் - (தை-மாசி மாதங்களுக்குரியது)
2. முதுவேனில் - (பங்குனி-சித்திரை)
3. கார் - (வைகாசி-ஆணி)
4. சூதிர் - (ஆடி-ஆவணி)
5. முன்பனி - (புரட்டாதி-ஜூப்பசி)
6. பின்பனி - (கார்த்திகை-மார்கழி)

காலத்தை நாழிகையாகவும், ஆறு சிறு பொழுதுகளாகவும், ஆறு பருவங்களாகவும் வகுத்த பழம் தமிழன். தனது வாழ்வை இளவேனிற் காலத்தில் தொடங்குகின்றான். அதனால் இளவேனிற் காலத்தையே தனது புதிய ஆண்டின் தொடக்கமாகவும் கொண்டான். தமிழர்கள் மட்டுமல்ல சீனர்களும், ஐப்பானியர்களும், கொரியர்களும், மஞ்சூரியர்களும் என பலகோடி இன மக்கள் இளவேனிற் காலத்தையே புத்தாண்டாக கொண்டாடி வருகின்றார்கள். இடையில் தமிழன் மட்டும் மாறிவிட்டான். தன்பெருமை மறந்தான். மற்றைய இனத்தவர்கள் மாறவில்லை. அதனால் தமக்கேயேறிய பண்பாட்டுடன் பெருமையாக வாழ்கின்றார்கள்.

அப்படியென்றால் தமிழனின் புத்தாண்டு - உண்மையான - சரியான- வரலாற்று ரீதியான புத்தாண்டுத் தினம்தான் எது? தமிழனுக்கு ‘வருடம்’ ‘பிறப்பதில்லை.’ ‘புத்தாண்டு ஆறும்பமாகின்றது.’ அந்தத் தினம் தான் எது? “தமிழனுக்கு தைத்திங்கள் முதல் நாள்தான் தமிழ்ப் புத்தாண்டு ஆகும்.”

பொங்கல் திருநாள் தமிழரின் தனிப்பெருந் திருநாள் ஆகும். பொங்கல் திருநாளைத் தமிழர்கள் ‘புதுநாள்’ என்று அழைத்தார்கள். பொங்கல் திருநாளுக்கு முதல் நாளை போகி (போக்கி) என்று அழைத்தார்கள். போகி என்பது போக்கு போதல் என்பதாகும். (ஓர் ஆண்டைப் போக்கியது-போகியது-போகி) பொங்கல் என்பது பொங்குதல் - ஆக்குதல். இது தொழிற் பெயர். புத்தொளி, பொங்கல் என ஆகுபெயர் ஆகியுள்ளது.

தமிழாண்டின் தொடக்கக் காலகட்டம், உழைப்பின் பயனைப் பெற்று மகிழும் காலகட்டமாகவும் அமைந்தது. புத்தொளி வழங்கிய கதிரவனை போற்றிய தமிழ் நெஞ்சம் உழைப்பையும், தனக்குத் துணை நின்ற உயிரையும் போற்றியது. கதிரவனின் சுழற்சியைக் கொண்ட காலக்கணிப்பைக் காட்டும் அறிவியலும், நன்றியுணர்வை வெளிப்படுத்தும் முதிர்ந்த பண்பாடும் பொங்கல் விழாவில் போற்றப்படுவதை நாம் காணலாம்.

‘தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்’ என்ற முதுமொழியை ‘புத்தாண்டு வந்தால் புதுவாழ்வு மலரும்’ -என்ற கருத்தோடு ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

தமிழ்கள் மட்டுமல்ல, உலகத்தில் பலகோடி வேற்று இன மக்களும் தத்தமக்குரிய இளவேனிற் காலத்தையே புத்தாண்டாக கொண்டாடி வருவதாக குறிப்பிட்டிருந்தோம். உதாரணத்திற்காக (ஐ)யப்பானிய மக்களின் புத்தாண்டை தமிழ்களின் புத்தாண்டான பொங்கல் திருநாளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்.

தமிழர்-யப்பானிய பண்பாட்டு ஒற்றுமை நிலையை வெளிப்படுத்தும் நடைமுறையாகத் தைப்பொங்கல் விளங்குகிறது. யப்பானியர் தை 14ம் திகதி அன்று பழைய பயன்பாட்டுப் பொருட்களை ஏரிப்பார் கள். தமிழர்களும் அவ்வாறே செய்கின்றார்கள்.தை 15ம் நாள் யப்பானியர்களும், தமிழ்கள் போன்று தோரணங்களை தொங்க விட்டு புதுநீர் அள்ளி, பருப்புச் சேர்த்து சமைத்த பொங்கலைப் பரிமாறுகின்றார்கள். தமிழ்கள் பொங்கல் பானையில் பால் பொங்கும் போது ‘பொங்கலோ பொங்கல்’ என்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்வார்கள். அதே போல் யப்பானியர் தமது புத்தாண்டான தை 15ம் நாளில் **FONKARA - FONKARA** என்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்வார்கள்.

தை 16ம் நாள் பணியாளர்களுக்குப் புத்தாடை வழங்கல், முன்னோர்க்கு படையல் செய்தல், கலை நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தல், மாடுகளுக்கு உணவளித்தல் போன்ற காரியங்களை தமிழ்கள் செய்வது போலவே யப்பானியர்களும் செய்கிறார்கள்.

பருப்புத் தவிடு பொங்க - பொங்க

அரிசித் தவிடு பொங்க - பொங்க

-என்ற கருத்துப்படப் பாடப்படும் யப்பானிய வாய் மொழிப் பாடலில் ‘பொங்க-பொங்க’ என்ற சொற்களுக்கு யப்பானிய மொழியில் ‘u;ONGA-u;ONGA’ என்றே பாடுகிறார்கள்.

அன்புக்குரிய நேயர்களே! நேரம் கருதி சில விடயங்களை மட்டும் இங்கே உதாரணத்துக்கு காட்டினோம். தமிழனின் புத்தாண்டு தைப்பொங்கல் தினம்தான். ஆனால் தற்போதைய நிலைமை என்ன?

அன்யை தமிழன் நிலத்தை உழுதான். அந்த நிலத்தையும் ஆண்டான். அதனாடே தன் பண்பாட்டையும், நாகரீகத்தையும் உயர்த்தினான். இயற்கையோடு ஒன்றி, இயற்கையை வழிபட்டான். இயற்கைக்கு நன்றியும் தெரிவித்தான். அவனது மாண்பு மிகு வாழ்வில் எந்த ஓர் அங்கத்திலும் மண்ணின் மாண்பு மினிர்ந்தது. அது மண்ணை ஒட்டியே மலர்ந்தது. அந்த மன் நமக்குரியதாக இன்று இல்லாததால் நமது பண்பாட்டுப் பெருமையும் நம்மை விட்டு மறைந்து வருகின்றது.இதற்கு ஓர் உதாரணமாக இந்தச் சித்திரை வருடப் பிறப்பை கட்டிக் காட்டலாம்.

தனித்துவமான மொழியைப் பேசகின்ற தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டுள்ள தனித்துவமான கலைகளைக் கொண்டுள்ள தமக்கென பாரம்பரிய மண்ணைக்கொண்டுள்ள மக்கள் ஒரு தேசிய இனத்தவர் ஆவர்கள். அவர்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு உரித்தானதாகும். என்று உலகச்சட்டமொன்று சொல்கிறது. இப்போது எமக்கு ஒரு தனித்துவமான பண்பாடு இருக்கின்றதா? என்ற கேள்வி எழுவதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

அன்புக்குரிய நேயர்களே! இன்றைய நடைமுறை யதார்த்தத்தை கட்டிக் காட்டி தற்க்கிக்கவே நாம் இவ்வாறு மேற்கோள் காட்டினோம். இல்லாவிட்டால் யார்-யார் எந்த எந்த நாளில் எந்த எந்தக் கொண்டாட்டங்களையும் கொண்டாடுவதைத் தடுப்பதற்கு நாம் யார்? எவரும் - எதையும் - எப்படியும்

கொண்டாட்டும் ஆனால் பெயரை மட்டும் சரியாக சொல்லட்டும் தமிழனை வென்று, ஆரியப் புது வருடப் பிறப்பு இந்தக் கட்டுரைக்குப் பல நூல்களும், ஆய்வுநூல்களும் பயன்பட்டன. முக்கியமாக தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ஒப்பியன் மொழி நூல், வாக்கிய பஞ்சாங் கம், பண்பாட்டுக்கட்டுரைகள், செம்பருத்தி சஞ்சிகைக்கட்டுரைகள், பொங்கலே தமிழ்ப் புத்தாண்டு மலேசிய சிறப்பு மலர், தமிழர் யப்பானியர் வாழ்வில் தைப்பொங்கல் போன்ற நூல்கள் பேருதவி புரிந்தன. சில சொல்லாக்கங்களும். சொல்லாடல்களும் அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் எனது மனங்களிந்த நன்றிகள்.

ஆக்கம்: சபேசன்-மெல்பேர்ண்-அவுஸ்திரேலியா

தையே முதற்றிங்கள் தை முதலே ஆண்டு முதல்
ஷத்கன்று நாறன்று பன்னுாறன்று
பல்ளாயிரத் தாண்டாய்த் தமிழர் வாழ்வில்
புத்தாண்டு தைம் முதல் நாள் பொங்கல் நன்னாள்
நித்திரையில் இருக்கும் தமிழா!
சித்திரை அல்ல உனக்குத் தமிழ்ப் புத்தாண்டு
அண்டிப் பிழைக்க வந்த ஆரியக் கூட்டம் காட்டியதே
அறிவுக்கு ஒவ்வாத அறுபது ஆண்டுகள்
தரணி ஆண்ட தமிழர்க்கு
தை முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு
- புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

திருமண வாழ்த்து

அங்கா தந்த அருந்தவெப் புதல்வன் சொருபனும்
அண்ணா தந்த அருந்தவெப் புதல்வி ஜெயந்தாவும்
இநுவரும் ஒநுவராகி இல்லறம் எனும் நல்லறம் நடத்துவதற்கு
அறிஞர்கள் ஆரி கூ, அஸ்யர்கள் வழிகாட்ட,
சந்தறும் ஒநுபிராப் இதைகின்றிகள்.

இன்று முதல் காதலில் ஒன்றுயட்டு
ஒரே குறிக்கோணும் நோக்கமும் கொண்டு ஒருமிக்கு வாழ்வீராக!
நீங்கள் பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வ வாழ
எல்லாம் வால்ல வட்டுவில் முருக்களை வேண்டி வாழ்ந்துகின்றோம்.
இல்லறும் என்னும் நல்லறத்தினை இயற்றும்
ஏந்தல் சொருபனும் ஏந்திமை ஜெயந்தாவும்
அன்பும் அறநும் கண்ணேனக் காத்துப்
பேறு பதினாறும் பெற்றே வையகத்தில்
வாழ்வாங்கு நீடுழி வாழ வாழ்த்துகின்றோம்.

"துதி வாணி வீரம் விசையம் சந்தானம் துணிவு தனம்
மதி தானியம் செளபாக்கியம் போகம் அறிவு அழகு
புதிதாம் பெருமை அறங்குலம் நோவகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறும் தருவாய் மதுரைப் பராபரமே"

(காளமேகப் புலவர்)

துதி - புகழ்

வாணி - கல்வி

வீரம் - மனவறுதி

விசையம் - வெற்றி

சந்தானம் - பிள்ளைப் பேறு

துணிவு - தைரியம்

தனம் - செல்வம்

தானியம் - தானியங்கள்

மதி - மதித்தல்

அறங்குலம் - தர்மசிந்தையுடைய குடிப்பிறப்பு

நோவகல் பூண் வயது - நோயில்லாத நீண்ட வாழ்வு

செளபாக்கியம் - சிறந்த குகம்
 போகம் - நல்ல அனுபோகம்
 அறிவு - ஞானம்
 அழகு - வடிவ
 புதிதாம் பெருமை - புதிதாக உண்டாகக்கூடிய பெருஞ்சிறப்பு

திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயமாகி
 ஆயிரம் காலத்துப் பயிராகி
 மாலையும் கழுத்துமாக மஞ்சளும் குங்குமமாகி
 உற்றார் போற்ற உறவினர் கூடி வாழ்த்துப்
 புது வாழ்வில் புகக் காத்திருக்கும், மனமகன் -
 மனமொத்த மங்கையின் கைப்பிடித்த மனவாளனே!
 எங்கள் செல்ல மகனே!

இனிவரும் நாளெல்லாம் உன் திருநாளாகட்டும் .
 மனமகன் - இன்முகத்தாளே! கனிமோழியாளே!
 கண்ணிறைந்தவனைக் கணவராகப் பெற்றிருக்கிறாய்
 உன் தெய்வத்திடம் இருக்கும் குறைகளை மறந்து
 நிறைகளை மாத்திரம் போற்றிப் போற்றிக் கொண்டே இரு.
 நீவீர் இருவரும் ஒருவர் முகம் ஒருவர் பார்த்துச்
 சிரித்துக் கொண்டே இருங்கள்.
 இருவர் சிரிப்பும் சங்கமமாகி
 இன்னொரு ஜீவனின் சிரிப்புக்கு வழி வகுக்கட்டும்
 இதற்கு எல்லாம்வல்ல வட்டுவில் முருகன் துணை நிற்பான்.
 மனமார முருகனை வேண்டி, நாவார வாழ்த்துகின்றோம்.

நீவீர் வாழி! வாழி! வாழி!

பல்லாண்டு வாழ்க!

ஆசையம்மா, சீனியம்மா

மணமக்காள்!

தமிழும் சுவையும் போல் தரணி போற்ற வாழ்க

பைந்தமிழர் சமுத்தில் படுங்கிகாடுமை தாளாது

நொந்தங்கு வாழ்கின்ற துயர் கண்ணர் - உளங்கிகாண்ணர்

செந்தமிழும் எம்நல்த்தில் சிதைந்தங்கு போகையிலே

சிந்தையிலே நாமேதும் நம்மவர்க்குச் செய்திடனும்

என்றுளத்தில் நினைத்தமைக்கு நாம்நன்றி கூறிடுவோம்

நன்று உங்கள் நற்செய்கை நம்மவர்க்குப் பயன்தரட்டும்

பண்டைத் தமிழரது பண்புமிகு வரலாற்றை

ஓண்தமிழில் ஆய்ந்தளித்த பழனிவேலன் நூலதனை

புலம்பெயர்ந்த தமிழ்மக்கள் படித்தறிய வழிசமைத்த

உளங்கிகாண்ட உங்களினை உள்மார வாழ்த்துகின்றோம்

இல்வாழ்வில் இணைகின்ற இனியநற் தம்பதிகாள்! - நீவீர்

விரிகின்ற வான்பரப்பில் ஓவிர்கின்ற ஆதவன் போல்

பொழிகின்ற நிலாவின் படர்கின்ற தன்மையைப்போல்

உளம்விட்டு உளம்பெற்று உவப்போடு வாழ்க!

வாழ்க்கையினும் செந்தமிகு வனப்பான சோலைதன்னில்

வலதுகாலை எடுத்துவைத்து விருப்போடு வாருங்கள்

காற்றுடிக்கும் கடும்மழைக்கும் கடிதெனவே நிமிர்ந்து நிற்கும்

நெடியபனை தன்னின் நெட்டுறுதி நீர்கிகாள்வீர்

சிறகடித்து உலகளக்கும் சிறுபறவை இனம்போல

உறவுதனை வளர்த்து ஒற்றுமையைப் பேணிடுவீர்

குருவிச்சை குடிகிகாள்ள மடிதந்த மாமரம்போல்

பெருமனமும் புரிந்துணர்வும் பெருகிடவே வாழ்ந்திடுவீர்

புதுவாழ்வு தன்னில் புகுகின்ற தம்பதிகாள் - நீவீர்

மணவாழ்வில் மணம்பெற்று மகிழ்வோடு வளம் பெற்று

சிசல்லுமிடமெல்லாம் சான்றோர்கள் வாழ்த்துரைக்க

உள்மார நாம்வாழ்த்தி நிற்கின்றோம் வாழி!

வாழ்வு வளம்பெற வாழ்த்தும்

ஜே ஆர் அச்சகத்தினர் சார்பில் பாலரவி

வதுவை வாழ்த்து மடல்

மனமகன்
சுராபங்

மனமகன்
மக்ஷயந்தி

இறைல் அறிவுகால் இருந்துமிழ் வனிவர் ஞோற்றிய சிறப்பும் நொன்கையும் ஏக்க
காப்பியான் திருவூர் 2 திட்டப் பாரிகட் அரிநாம் பணிகள் ஒன்றிய ஜம்மல்
நெதாயாமிப் பேராள் பலரியன் செந்தமிழ்ப் பண்பும் சிரிய நெறியும்
பொறுக்கிய நன்றாக்கா போடு இப்புலிக் களிட்க இலையாபில் செல்வன்
ஒப்பில் குவினும் உயிரினாக் கிளர்க்கும் பெற்றியல்ல சூரியக் குடையுறு சொருபன்
ஜூன் பஞ்சாராய் அருள்புரி ஜபான் இண்டியா முதலில் இருந்துமிழ் காவத்
தீரன் முறை போற்றும் நேற்றியதே வாந்தவாக் கிளாய்ட் நூல்மக்கள் குடும்பி இனாலை
தீவினிற் பிற்று கிளாழும்பு நகரில் மாரிபூர் வணிகளாப் பலர்ந்துவன் கூர்டோ
வியந்து வாழ்ந்திடும் வியந்துவாக் குரிசில் கனக சுபவியலும் பியரான் மகனாயும்
விவசந்த யாஹாப் மஹாவீர் பெறு திருமகன் போஷம் மஸ்கியந்தியெனும்
மாநிகா குல்லாகாச மஹாம்புரி நாளில் உயமைக்கா மனாந்தாகு பாகி கூத்திய
கூத்திவன் தாவன சேவிவர் வாழ்வில் அல்லும் இருமூல் எண்பும் யானும்
நின்ற நிலைக்கப் பதினா சிறுமிக்கு (பூ) ஒகைக்கும் பெற்று டீ வாழ்ந்தி இரைத்துவம்
இலையாடு கண்மகனினால் நீடு வாழிய தீவுயவன் அருளால்!

அங்கடர் வாழ்ந்து
முழுவது தீவுக்கூட்டுவது

தமிழ்ப் புத்தாண்டு

வரதீத்துக்கள்

ஸகுடை நீலும் தங்கடைக்கீழ்க் காண்பர்
ஸகுடை நீற வவர்.

14/01/2010

சொனுபன் மச்செயந்தி
அவர்களின் வாழ்க்கை
இணைநல விழாவில்
வழங்கப்பட்டது.

